

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΗ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΟ 74ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ
28 ΜΕΡΕΣ
ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

Εξόντωση με μια κόλλα χαρτί...

"...Συνεχίζω όπως πρέπει. Είναι αρκετά νωρίς ακόμη, η πείνα πλέον χάνεται (επιτέλους να φύγει αυτός ο διάολος), ζόρια με το στομάχι μου ακόμη δεν έχω, το μόνο άνησυχητικό είναι η πίεση μου που παίζει από υπέρταση σε υπόταση και κάτι σκοτοδίνες. Φυσικά έχω μπει στο πλύσιμο. Είμαι στα 4 κιλά ανά βδομάδα για τις πρώτες δύο. Υποθέτω ότι θα επιταχυνθεί. Αισθάνομαι σαν σύντροφος από τον Τρίτο Κοσμο..."

(από γράμμα του Σπύρου, λίγο μετά τη συμπλήρωση δύο βδομάδων απεργίας πείνας)

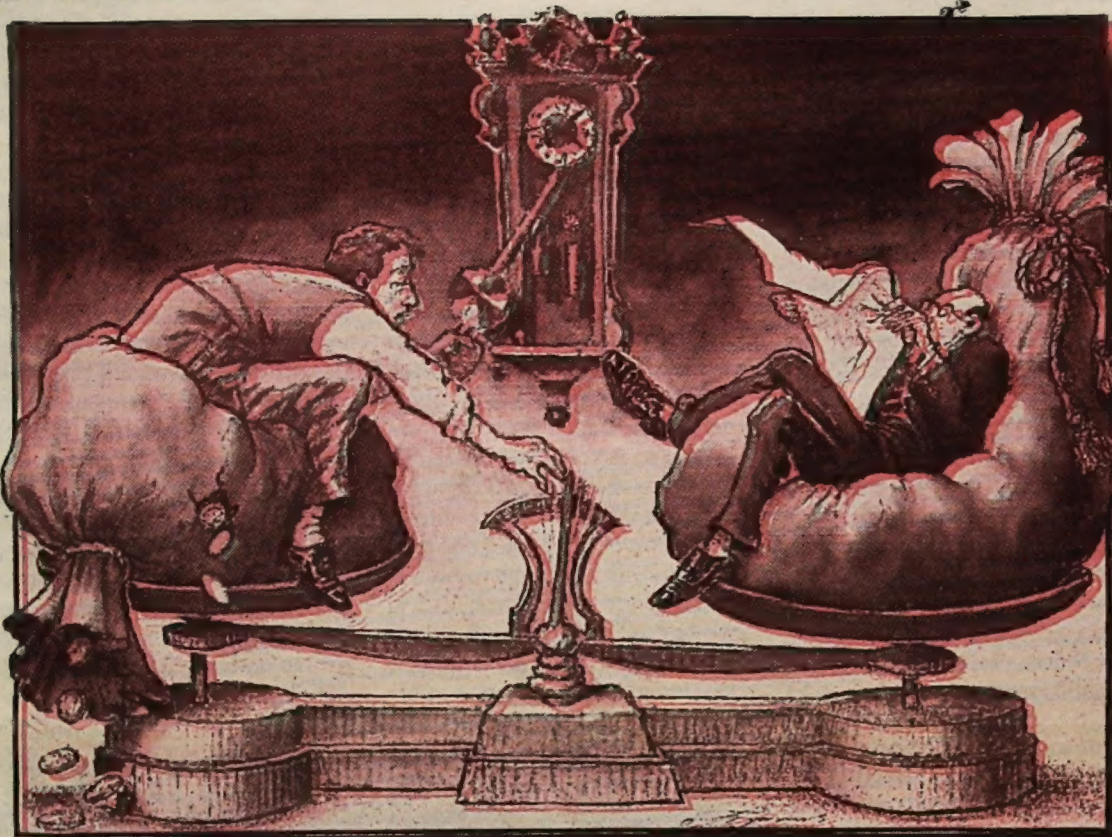
Σχεδόν ένας μήνας έχει κλείσει από την έναρξη απεργίας πείνας του Σπύρου Δαπεργόλα. Και είναι αναγκαίο, έστω και καθυστερημένα, να γίνουν κατανοητά πια κάποια πράγματα, που σχετίζονται όχι μόνο με την απεργία πείνας του Σπύρου, αλλά συνολικότερα με τη λειτουργία του δικαστικού κυκλώματος και της φυλακής. Γιατί η έσχατη λύση της απεργίας πείνας δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία...

1. Αρχίζοντας με το χρονικό... Ο Σπύρος, μέλος της συντακτικής συνέλευσης του ΑΛΦΑ, συνελήφθη μαζί με το φίλο του, Μάριο Χρυσοστόμου, πριν από ενάμιση χρόνο, στις 21 Ιουνίου '95, κατά τη διάρκεια μιας αποτυχημένης ληστείας στην Τράπεζα Αττικής στη Δάφνη. Ξεπερνώντας το -απαράλλητο- ξύλο στην Ασφάλεια, τις κλασικές πιέσεις ν' αποκαλύψει -ανύπαρκτους- συνεργούς και αντιμετωπίζοντας με χιούμορ τα κοράκια των καναλιών, ο Σπύρος είχε μπροστά του μια οδύσσεια που τότε ακόμη κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί.

Μια ληστεία -έστω και ερασιτεχνική- δεν είναι ποτέ αρκετή. Με δύο κάτι γίνεται. Η δεύτερη ληστεία έρχεται 5 μήνες μετά τη σύλληψή του, το Νοέμβριο του '95. Ένας κακόμοιρος τύπος, τα απαραίτητα (και πολύ συνηθισμένα) ανταλλάγματα, κατηγορίες που φεύγουν από τη μέση και που φορτώνονται σε άλλους. Το πόνι λεγόταν Αγγελίδης, το σενάριο ήταν η σύσταση συμμορίας μαζί με τον Σπύρο, τον Μάριο και τον Κώστα Καλαρέμα και η επιπλέον κατηγορία,

συνέχεια στη σελίδα 2

Τριγμοί στο σκοτάδι

Τέσσερα χρόνια πριν να πέσει η αυλαία του αιώνα του υπερθετικού, η δικτατορία της οικονομίας πάνω στην κοινωνία γίνεται ολοένα πιο συγνή και βάρβαρη. Ο θρίαμβος της ιδεολογίας της αγοράς τείνει να γίνει καθολικός, καταφέρνει να διαρρηγνύει τον κοινωνικό ιστό προσωποποιώντας μαζικά τη μιζέρια της καθημερινότητας. Καταφέρνει να διασπά την κοινωνική αμοιβαίοτητα εκμαιεύοντας την εξατομίκευση σε συντεχνιακούς αγώνες, ολοένα και περισσότερο στερούμενους της "κοινωνικής ουσίας", αγώνες για μια επιβίωση καταναλωτική με ημερομηνία λήξης. Μετοχοποιείται έτσι, η υποταγή της παθητικότητας, η άνευ όρων παράδοση στο μηνιακό χρηματιστήριο αξιών της αστραφτερής κούρσας, των λαμέ σκυλάδικων, του τηλε-κατευθυνόμενου τζόγου.

Η αγορά μετατρέπεται στον κυ-

ρίαρχο Μύθο της εποχής, σε ένα απόλυτα αδιαπραγμάτετο δόγμα, σε ένα ιρασιοναλιστικό θέσφατο που κυριεύει τη συνείδηση και τη δραστηριότητα των ανθρώπων. Κάθε σκέψη και κάθε κίνηση υποτάσσονται στις ιερές αναγκαιότητες της οικονομικής ανάπτυξης, δηλαδή της αέναης συσσώρευσης και αναδιάρθρωσης του Κεφαλαίου. Η είσοδος νέων χωρών καθώς και νέων πεδίων του κοινωνικού γίγνεσθαι στο διεθνή καταμερισμό εργασίας ανατρέπει τα μέχρι τώρα παγιωμένα αυτονόητα. Μέσα σ' αυτόν τον καταμερισμό η ευρωπαϊκή ένωση (δηλαδή η συμμαχία των κρατικοοικονομικών μηχανισμών της γηραιάς ηπείρου) προσπαθεί να καταλάβει τη σημαντικότερη δυνατή θέση. Πράγμα που μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο αν τα εμπορεύματά της γίνουν πιο "ανταγωνιστικά": ανάπτυξη νέων τεχνολογιών (υπαγωγή του πανε-

πιστημίου και της έρευνας στις ανάγκες των επιχειρήσεων), μείωση του άμεσου και έμμεσου κόστους της εργασίας (καθήλωση μισθών, υποαπασχόληση, διάλυση της Πρόνοιας και της κοινωνικής ασφάλισης, εμπέδωση της εργασιακής ειρήνης), ιδιωτικοποίηση ή κατάργηση των παραγωγικών μονάδων που κρίνονται ως μη αποδοτικές (κρατικές επιχειρήσεις, μικροϊδιοκτησία, βιοτεχνία, μεμονωμένη αγροτική παραγωγή).

Και η πτωχή πλην τίμια Ελλάς; Προσπαθεί κι αυτή να ακολουθήσει τους κανόνες του μεγάλου παιχνιδιού. Για να γίνει αυτό όμως, πρέπει να ξεπεραστούν τόσο τα διαρθρωτικά προβλήματα της ελληνικής οικονομίας, όσο και οι καταναλωτικές κατακτήσεις μεγάλων στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας. Το δύσκολο έργο έχει αναλάβει να φέρει σε πέρας η νεοεκλεγείσα κυβέρνηση του καθηγητή

Σημίτη: Μεγάλα Έργα που καταστρέφουν το περιβάλλον και τα ιστορικά μνημεία του τόπου, πλήρης ελευθερία του πολυεθνικού και ελληνικού μεγάλου κεφαλαίου που ωθεί τους λεγόμενους μικρομεσαίους στα κατώτερα οικονομικά στρώματα, απολύσεις και εξάπλωση της part time εργασίας, πάγωμα αυξήσεων στους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους. Χρησιμοποιώντας τα ιδεολογήματα του Εκσυγχρονισμού και της Ενωμένης Ευρώπης που έχουν απήχηση χάρη στο σύμπλεγμα κατωτερότητας που οι ίδιοι οι "εκσυγχρονιστές" καλλιέργησαν, πέτυχαν την κοινωνική συναίνεση για τη μακροχρόνια λιτότητα με αντάλλαγμα ένα ασαφές όραμα.

Ο κρατικός προϋπολογισμός που οδεύει προς ψήφιση στη βουλή αποτελεί εργαλείο πραγμάτωσης των ήδη ειλημμένων αποφάσεων της ελίτ που ορίζει τις μοίρες μας: πρόσδεση με κάθε τρόπο στο άρμα της ευρωπαϊκής ένωσης και της διεθνοποιημένης οικονομίας. Φαίνεται όμως ότι αυτή η διαδικασία δεν θα κυλήσει ανεμπόδιστα. Οι πρώτοι τριγμοί ήδη ακούγονται. Δεν είναι μόνο η μεγάλη συμμετοχή στη φετιβαλική απεργία της ΓΣΕΕ. Ούτε μόνο η τεράστια αγροτική έκρηξη. Είναι κυρίως η αίσθηση που αιωρείται ότι κάτι πάει να γίνει. Παρόλο που η κοινωνική συναίνεση, το δηλητηριώδες νέφος της μονοκρατορίας της Αγοράς και των επιταγών της, φαίνεται παντοδύναμη. Και οι όποιες ρωγμές δεν μπορούν παρά να δημιουργούν ορίζοντες, για να επιβεβαιώνονται ως τέτοιες.

Τα κονβού των γάλλων φορτηγατζήδων, τα μπλόκα των τρακτέρ στην εθνική δεν θα μπορέσουν να ανακόψουν τίποτε, παρά την πρόσκαιρη κυκλοφορία, αν δεν καταφέρουν να αποκαλύψουν τους ορίζοντες μιας αντίστασης κοινωνικής από και για τις πραγματικές ανάγκες της ανθρώπινης φύσης.

Γ.Α., Κ.Τ.

Για τις αγροτικές κινητοποιήσεις

Είναι απαραίτητο να τονιστεί απ' την αρχή τούτο: η τωρινή μεγάλη κινητοποίηση είναι αποτέλεσμα της ανάγκης, μιας ανάγκης που έχει οδηγήσει σε απελπισία πολλούς αγρότες. Και έγινε, πλέον, φανερό σε όλους πως όσο θα περνάει ο καιρός, τόσο τα πράγματα θα χειροτερεύουν.

Σελ. 4

Προϋπολογίζουν χωρίς εμάς...

Εάν το 1995 ήταν μία ομολογουμένως σκληρή χρονιά για εργαζόμενους και συνταξιούχους, αφού για άλλη μια χρονιά ήταν αυτοί που σήκωσαν τα βάρη της κρίσης και βίωσαν στο πετσί τους την "ανάπτυξη" και τον "εκσυγχρονισμό", το 1996 εν όψει του νέου κρατικού προϋπολογισμού είναι πάλι μια από τα ίδια.

Σελ. 3

ΣΧΟΛΙΑ

★ **Ερώτηση:** Ένας αλβανός, ένας τοιγάνος κι ένας αναρχικός βρίσκονται σ' ένα αυτοκίνητο. Ποιος οδηγεί;

★ **Απάντηση:** Ο μπάτσος...

★ **Τον τελευταίο καιρό, όλο και περισσότερες αποκάλυψεις για διαφθορά στο δημόσιο, για σκάνδαλα στο δικαστικό κλάδο, για στημένες αποφάσεις και πληρωμένες αποφυλάκισεις μεγαλεμπόρων ναρκωτικών βλέπουν το φως της δημοσιότητας στις εφημερίδες.**

★ **Σκάνδαλα...** Στην εποχή όπου το μεγαλύτερο σκάνδαλο είναι η ίδια η αντανάθρπινη συγκρότηση της κοινωνίας, οι "αποκαλύψεις των σκανδάλων" χρησιμοποιούνται για να αποκαθίστανται το "κύρος" των θεσμών.

★ **Και ο θεσμός των ΜΜΕ, τον τελευταίο καιρό, έχει δεχθεί τεράστια πλήγματα...**

★ **Να δούμε πόσα ακόμα σκάνδαλα θα "αποκαλύψουν" για να καλύψουν το σκάνδαλο της ύπαρξης τους.**

★ **Όμως εκείνο το "αλήτε-ρουφιάνοι-δημοσιογράφοι" πολύ δύσκολο θα καταφέρουν να το εξαφανίσουν από τη συλλογική συνείδηση.**

★ **Και φυσικά, μια ακόμα χρήση της "αποκάλυψης" των σκανδάλων είναι η παροχή "συνταρακτικών" πληροφοριών στους στερημένους από ζωή κατανάλωτες...**

★ **Στο φύλλο Νοεμβρίου της μηνιαίας έκδοσης της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Αστυνομικών "Αστυνομική Ηχώ" υπάρχει φωτογραφικό αφιέρωμα των "ηρώων της αστυνομίας", με τίτλο "Δεν τους ξεχνάμε".**

★ **Τρίτος στη λίστα των νεκρών, ο γνωστός βασανιστής "Αστυνόμος Α' Μάλλιος Ευάγγελος".**

★ **Πραγματικά αξέχαστος!**

★ **"Σε δυο μπλόκα αγροτών έπεσαν χθες το βράδυ έξω από τα Γιαννίτσα γυρνώντας από τη Βεργίνα οι πρέσβεις διάφορων χωρών, που φιλοξενόθηκαν το σαββατοκύριακο στη Θεσσαλονίκη, προκειμένου να ενημερωθούν για τις εκδηλώσεις της πολιτιστικής πρωτεύουσας. Ο υπουργός Ευάγγελος Βενιζέλος που τους συνόδευε μαζί με ένα πούλμαν γεμάτο δημοσιογράφους ζήτησε από τους απεργούς να κατανοήσουν την εθνική σημασία της φιλοξενίας και τους υποσχέθηκε να περάσει το μήνυμά τους στην κυβέρνηση. Γι' αυτό οι αγρότες τους επέτρεψαν να περάσουν (...). Οι πρέσβεις οδηγήθηκαν στο νεόκτιστο βυζαντινό μουσείο, όπου τους περίμεναν στοιχισμένες κοπέλες με μαύρες μίνι φούστες και ψηλές γάμπες, οι οποίες μοίραζαν το τυπωμένο πρόγραμμα των εκδηλώσεων του πρώτου τετραμήνου του '97". Ασχολίαστο απόσπασμα από "πολιτιστική στήλη" ημερήσιας εφημερίδας...**

Σπ. Δαπέργολας: 28 μέρες απεργία πείνας

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

μια υποτιθέμενη ληστεία στην Τράπεζα Εργασίας στην πλατεία Αμερικής. Η προφυλάκιση, η απεργία πείνας -και δίψας στο τέλος- και η απελευθέρωση του αντιεξουσιαστή Κώστα Καλαρέμα είναι γεγονότα γνωστά σε όλους. Στην περίπτωση του, η σκευωρία κατέρρευσε, αν και ακόμη όχι τελεσίδικα, γιατί η δικαστική περιπέτεια τους περιμένει όλους.

Αυτό δεν σημαίνει τίποτα βέβαια για αυτούς που εξακολουθούν να βρίσκονται έγκλειστοι. Τα επιπλέον εντάλματα για τον Σπύρο και τον Μάριο εκδίδονται στις 10 Νοέμβρη '95. Άλλος ένας χρόνος προφυλάκισης... Τα εντάλματα αυτά ανανεώθηκαν στις αρχές του φετινού Νοέμβρη για επιπλέον έξι μήνες. Και προκάλεσαν την απεργία πείνας.

Δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Τα απανωτά εντάλματα σύλληψης χρησιμοποιούνται εδώ και χρόνια σαν μέθοδος νομότυπης εξόντωσης των κρατουμένων. Στην περίπτωση του Σπύρου, σημαίνουν ότι θ' ακούσει την πρώτη ποινή (για τη ληστεία στη Δάφνη) όταν πια θα έχει συμπληρώσει δύο χρόνια προφυλάκισης. Και στη σειρά περιμένει το εφετείο. Και ακολουθεί η δίκη για την υποτιθέμενη ληστεία στην Τράπεζα Εργασίας. Και πιθανόν το εφετείο και αυτής της δεύτερης δίκης. Και στους λογαριασμούς τα χρόνια τρέχουν με προφυλάκισεις, δίκες και υποδικίες, προδικάζοντας μια πολυετή φυλάκιση. Μια οριστική εξόντωση...

Παρόλο που υπάρχει η εκτίμηση ότι η δεύτερη ληστεία-σκευωρία θα καταρρεύσει στο δικαστήριο, είναι πιθανόν η αθώωση να έρθει στο εφετείο και όχι πρωτόδικα. Είναι εξάλλου γνωστό ότι το κράτος είναι ο μεγαλύτερος παραβάτης των νόμων που το ίδιο θεσπίζει για να αλυσσοδέσει την κοινωνία... Η κατηγορία της δεύτερης ληστείας, τα απανωτά εντάλματα, η παρατεινόμενη προφυλάκιση, οι μεθοδεύσεις της Ασφάλειας και οι νομικές αλχημείες των δικαστηρίων δεν προιδεάζουν για το καλύτερο. Υπάρχει πάντα και η πιθανότητα, αντί των χωριστών δικών, οι υποθέσεις να συγχωνευτούν σε μία. Οπότε, οποιαδήποτε καταδίκη επιφέρει επιπλέον ποινές με "τη σύσταση συμμορίας, έγκλημα κατά συρροή και εξακολούθηση". Στις απραπίους της εξουσίας υπάρχουν πολλοί τρόποι να εξοντώσεις έναν άνθρωπο, τυλίγοντας τον σε μια κόλλα χαρτί...

"...Στις 7 Νοέμβρη, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών αποφάσισε, παρά την ξεκάθαρη διατύπωση του νέου νομοσχεδίου, την παράταση της προφυλάκισης μας για τις επιπλέον ληστείες έως το 18μηνο. Που σημαίνει ότι πάμε για 23 μήνες προφυλάκιση. Τι περιμένουν από μένα; Να τους παρακαλέσω να σεβαστούν τη νομιμότητα; Να τους ζητήσω να μην φέρονται όπως επιβάλλει η ουσία της ύπαρξης τους; Να αυτοπεριοριστούν; Αυτό που ξεκινάω είναι αυτό που μου επιβάλλει το τέλος των αυταπατών, η αξιοπρέπεια μου σαν αναρχικός. Από τις 9 Νοέμβρη μπαίνω σε απεργία πείνας με αίτημα την απελευθέρωσή μου..."

2. Και σ' αυτήν την κόλλα χαρτί χώρεσαν πολλά. Πρώτα απ' όλα, ο τραυματισμός μιας γυναίκας κατά την καταδίωξη του Χρυσοστόμου. Όλα τα στοιχεία συνηγορούν στο ότι η σφαίρα που βρέθηκε στο σώμα της γυναίκας προήλθε από όπλο μπάτσου. Έτσι, ενώ συνήθως τα αποτελέσματα των βαλλιστικών ερευνών βγαίνουν ταχύτατα, σ' αυτή την περίπτωση μάταια πιέζουν οι δικηγόροι να γίνει βαλλιστική έρευνα. Ούτε βέβαια πρόκειται να γίνει ποτέ επίσημη τουλάχιστον.

Η βαλλιστική έρευνα δεν είναι το μόνο. Παρόλο που το δεύτερο ένταλμα βγαίνει με βάση την "ομολογία" του Αγγελίδη, στη συνέχεια ο Αγγελίδης πετιέται σαν στιμένη λεμονόκουπα, χωρίς να έρθει η αναμενόμενη για αυτόν αποφυλάκιση. Λίγους μήνες αργότερα ανακαλεί. Κάτι που για τους δικαστές δεν μετράει καθόλου κατά την παράταση του δεύτερου εντάλματος. Παρόλο το ότι και με βάση τον καινούριο νόμο, έτσι και αλλιώς η μαρτυρία του δεν μπορεί να σταθεί σαν ενοχοποιητικό στοιχείο.

Οι νομικές ακροβασίες δεν σταματούν εδώ. Προσπερνώντας την έλλειψη στοιχειοθέτησης των "εξαιρετικών περιστάσεων" για την παράταση του δεύτερου εντάλματος, το γεγονός ότι για συναφείς πράξεις είχε εκδοθεί το πρώτο, ότι τα δύο εντάλματα θα έπρεπε να ενοποιηθούν, το ότι οι κατηγορίες που αποδίδονται έχουν την έννοια του κατ' εξακολούθηση εγκλήματος, έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει καμιά νομική βάση για την συρροή και παράταση ενταλμάτων το ένα πίσω από το άλλο (α', 288, παράγραφοι 1&2 ΚΠΔ

και νόμος 2408/96). Το κράτος μπορεί ελεύθερα να καταπατά τους νόμους του. Όχι απλά γιατί το ίδιο τους ορίζει, ούτε μόνο γιατί αποκλειστικά τους ερμηνεύει, αλλά γιατί είναι ο νόμος, ο νόμιμος και συνεχής βιασμός πάνω στο άτομο και την κοινωνία. Η απελπισία, η οργή, η αξιοπρέπεια. Η απεργία πείνας...

"...Όλον αυτό τον καιρό, μέσα από τις όποιες σωστές ή λάθος επιλογές μου, στην πραγματικότητα και τη φρίκη της εξουσίας. Όπως και τόσοι άλλοι φίλοι και σύντροφοι έπρεπε να σταθώ όρθιος στο τελευταίο σκαλοπάτι της καταστολής, εκεί που τα κάγκελα, οι κλειδαριές, τα κουδούνια, οι μεταγωγές, τα πειθαρχεία, οι ανθρωποφύλακες προσδιορίζουν, χωρίς τα δημοκρατικά μασκαρέματα και τις σικέ ελευθερίες, το ακριβές νόημα του κράτους, των νόμων, της ιδιοκτησίας..."

3. Η φυλακή σηματοδοτεί το τελευταίο όριο της εξουσίας, το σημείο εκείνο στο οποίο ολοκληρώ η κυριαρχία που ασκείται πάνω στην κοινωνία, εντείνεται και ολοκληρώνεται στο μέγιστο βαθμό. Στο πλαίσιο της δημιουργείται η τελευταία κοινωνική τάξη, η "εγκληματική" τάξη. Υπάρχει στο όνομα της ιδιοκτησίας του πλούτου και οργανώνεται πάνω στην ιδιοκτησία του σώματος και του πνεύματος του κρατούμενου. Αποτελεί το έσχατο σημείο για την επιβολή της καθολικής υποταγής και της ολοκληρωτικής υποδούλωσης. Οι φυλακές και τα βασανιστήρια ορίζουν την πιο ακραία βία της εξουσίας.

Τα όσα συμβαίνουν στην περίπτωση

ση του Σπύρου Δαπέργολα, δεν αφορούν μόνο αυτόν. Παρόμοιες μεθοδεύσεις διόγκωσης κατηγορητηρίων και πολύχρονων φυλακίσεων, η κατασκευή ρουφιάνων και πλαστών ομολογιών, η απόδοση κατηγοριών, η δρομολόγηση νέων δικών, όλα αυτά δεν χρησιμεύουν στην Ασφάλεια μόνο για να κλείνει εύκολα εκκρεμείς υποθέσεις και να χρεώνεται την επιτυχία της επίλυσης τους. Χρησιμοποιούνται επίσης από ολόκληρο το σύστημα καταστολής για να λυγίζουν όσοι αντιστέκονται πέρα από το τελευταίο όριο.

Μέσα στη φυλακή τίθεται αμείλικτη το δίλημμα ανάμεσα στο συμβιβασμό και στην εξόντωση. Και ο δρόμος που διάλεξε ο Σπύρος δεν είναι ο δρόμος του συμβιβασμού...

Αντί επιλόγου...

4. Στις 20 Δεκέμβρη λήγει τελεσίδικα το πρώτο ένταλμα προφυλάκισης. Σύμφωνα με τους νόμους του κράτους, την επόμενη μέρα ο Σπύρος θα πρέπει να αποφυλακιστεί. Το αντίθετο, θα αποδείξει ότι για μια ακόμα φορά το βασικό νόμο του κράτους: όλες οι θεσμίσεις που επιβάλλει στην κοινωνία, είτε εφαρμοζόμενες κατά γράμμα, είτε παραβιαζόμενες βάνουσα, υπάρχουν μόνο για να εξυπηρετούν τα συμφέροντα του.

• Είναι υπόθεση όλων μας να αποτρέψουμε την εξόντωση του Σπύρου

• Ούτε μια μέρα παραπάνω προφυλάκισης για τον αναρχικό Σπύρο Δαπέργολα.

N.M.

Για τη ΔΙΚΗ Μ. ΝΗΣΤΙΚΑΚΗ

Αυτές τις μέρες δικάζεται πάλι ο πρώην υπαρχηγός της ΕΛΑΣ Μ. Νηστικάκης μαζί με τους συνεργάτες του, τον έμπορο όπλων Γ. Αλεξάκη και τον έμπορο ηρωίνης Ελ Αλί Μωχάμετ. Κατηγορείται ότι συνέταξε σε ψευδείς βεβαιώσεις, ώστε ο πρώτος να φαίνεται ότι νόμιμα κατέχει όπλο και ο δεύτερος ότι συνέβαλε στη σύλληψη των Παλαιστινίων της Πάτρας το 1991 και στη σύλληψη άλλου έμπορου ναρκωτικών και συνεπώς έπρεπε -σύμφωνα με τον "αντιπρομοκρατικό" νόμο- να πάρει 40 εκατομμύρια δρχ. και να αποφυλακιστεί.

Τέσσερα χρόνια πριν, στις 30 Νοεμβρίου 1992 ο τότε διοικητής της ασφάλειας Μ. Νηστικάκης ήταν επικεφαλής στη κατασκευή των κατηγοριών και στη σύλληψη του Γ. Μπαλάφα και της Β. Μίχου. Ήταν αυτός που υλοποίησε τις επιλογές των Αμερικανών να επιβάλλουν νέους όρους καταστολής και χειραγώγησης.

Με τη συνδρομή του "αντιπρομοκρατικού" νόμου ο Μ. Νηστικάκης ήταν τότε ο εκφραστής του επίσημου ψέματος. Χαρακτήριζε τον Γ. Μπαλάφα ως "ψυχρό δολοφόνο και μέλος της 17 Νοέμβρη". Δήλωνε ότι βρέθηκε 45άρι όπλο της 17Ν στο τόπο διαμονής του στο Καπανδριτί. Στη συνέχεια "απέσυρε" αυτό το σενάριο και μετέτρεψε την αρχική δήλωση του, ότι στον τόπο διαμονής

του Γ. Μπαλάφα βρέθηκε μικροποσότητα χασίς, σε πανηγυρική ανακοίνωση ότι "ανεβρέθηκαν 6432 γρ. χασίς".

Σήμερα, 4 χρόνια μετά, ο τότε κυρίαρχος της ασφάλειας σκυμμένος στο εδώλιο αγωνιά προσδοκώντας την παρέμβαση του προστάτη του Κ. Μητσotάκη και της κόρης του.

Σήμερα, 4 χρόνια μετά, όλοι μπορούν να δουν ξεκάθαρα ότι ο δήθεν αντιπρομοκρατικός νόμος δεν εξυπηρετούσε παρά την ασυδοσία της ασφάλειας να μοιράσει "κουμπού-

ρια" και άδειες οπλοφορίας στις συμμορίες της, να χαλκεύει κατηγορίες για να παρουσιάζει "αντιπρομοκρατικό" έργο.

Σήμερα, 4 χρόνια μετά, είναι πια ξεκάθαρο ότι ο Γ. Μπαλάφας βρίσκεται ακόμα στη φυλακή, ενώ αποκαλύπτεται το ποιοι και γιατί έστησαν τη σκευωρία σε βάρος του.

Φτάνει πια!

Λευτεριά τώρα

**ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ
ΣΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΑΛΑΦΑ
3/12/96**

Εκδηλώσεις

★ **Σήμερα, Σάββατο, στις 9 μ.μ. στο εστιατόριο της ΑΣΟΕΕ διοργανώνεται ρεμπέτικη βραδιά για την οικονομική ενίσχυση του Σπύρου Δαπέργολα.**

★ **Συνεχίζεται το τριήμερο εκδηλώσεων της κατάληψης Βαρβάρα. Το πρόγραμμα των εκδηλώσεων είναι: Σήμερα Σάββατο, θεατρικά δρώμενα στις 9.30μ.μ., συναυλία στις 10.00μ.μ. Αύριο Κυριακή βιντεοπροβολή "Κατασκευάζοντας συνείδηση" του Νόαμ Τσόμσκι. Παράλληλα γίνεται έκθεση φωτογραφίας για τα 60 χρόνια από το θάνατο του Μπουανβεντούρα Ντουρρούτι.**

★ **Την Παρασκευή 13/12 η Πρωτοβουλία για την επανaleιτουργία του ράδιο Κιβωτός στη Θεσσαλονίκη διοργανώνει βιντεοπροβολή της θεατρικής παράστασης αυτοσχέδιασμού με θέμα τα μ.μ.ε. που ανέβασαν το ράδιο Κιβωτός και το ράδιο Ουτοπία, το Νοέμβρη του '95. Η εκδήλωση θα ξεκινήσει στις 7 μ.μ., στο στέκι στο Βιολογικό.**

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίστου 7, Πλ. Κουλε Καφε, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μ.μ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Προϋπολογίζουν χωρίς εμάς...

Εάν το 1995 ήταν μία ομολογουμένως σκληρή χρονιά για εργαζόμενους και συνταξιούχους, αφού για άλλη μια χρονιά ήταν αυτοί που σήκωσαν τα βάρη της κρίσης και βίωσαν στο πετσί τους την "ανάπτυξη" και τον "εκσυγχρονισμό", το 1996 εν όψει του νέου κρατικού προϋπολογισμού είναι πάλι μια από τα ίδια.

Παρόλο που, μετά από δέκα χρόνια σκληρής λιτότητας τουλάχιστον 2.000.000 Έλληνες ζουν στα όρια της φτώχειας με εισόδημα που φτάνει το 50% του μέσου όρου, παρόλο που, οι συνταξιούχοι (με έρευνα της ICAP) έχασαν 970000 δρχ. έκαστος με μείωση εισοδήματος μόνο μέσα στο 1995 231000 δρχ. το κράτος και τα αφεντικά του ντόπια καί-μη σχεδιάζουν για το 1996 μια νέα επίθεση. Ενώ η ανεργία κυμαίνεται βάσει επίσημων στοιχείων στο 10% του ενεργού πληθυσμού, ενώ η απασχόληση μειώθηκε κατά 17%, τα κέρδη των επιχειρήσεων αυξήθηκαν κατά 54%. (Κέρδος 10-9).

Όλα αυτά τα γούμερα μαζί με τις μαζικές περικοπές σε υγεία, ασφάλιση και παιδεία σκιαγραφούν το 1996. Είναι όλη η προσπάθεια της κυβέρνησης των αφεντικών να ρίξουν τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των εργαζόμενων και της νεολαίας. Μια προσπάθεια-επίθεση που θα συνεχιστεί ακόμα πιο σκληρή μέσα στο 1997, ενός ακόμα πιο άθλιου προϋπολογισμού. Ποιός θα ενδιαφερθεί για τις χιλιάδες των νέων ανέργων που και στην περίπτωση ακόμη βρουν δουλειά αυτή θα καθορίζεται από τους πλέον σκληρούς εργασιακούς όρους; Ποιός θα ενδιαφερθεί για το αγροτικό και εργατικό εισόδημα που χρόνο με το χρόνο εξανεμίζεται οδηγώντας τεράστια κομμάτια της κοινωνίας στην ανέχεια και το περιθώριο; Ποιός θα ενδιαφερθεί για τη μιζέρια που βασιλεύει στα κρατικά νοσοκομεία και σχολεία τα οποία ουσιαστικά υπολείπονται αναγκάζοντας χιλιάδες

ανθρώπους να καταφεύγουν στην ιδιωτική ασφάλιση και την παραπαιδεία; Εύλογα ερωτήματα θα αναρωτηθεί κανείς. Όμως, το ερώτημα που απασχολεί τους ταγούς της ελληνικής κοινωνίας φαίνεται να είναι μονάχα αυτό: "πώς θα ξεζουμίσουμε ακόμη περισσότερο τα παράσιτα χωρίς να χάσουμε την εμπιστοσύνη που ακόμη μας έχουν". Σ' αυτό το ερώτημα και μόνο σε αυτό απαντά ο νέος προϋπολογισμός.

Τι προβλέπει ο νέος προϋπολογισμός

Ο προϋπολογισμός του 1997 ρίχνει ακόμα πιο βαθιά στην εξαθλίωση και τη φτώχεια εργαζόμενους, συνταξιούχους και νεολαία. Μειώνει ακόμα περισσότερο το πραγματικό τους εισόδημα δίνοντας στους δημόσιους υπαλλήλους αυξήσεις 2,5%+2,5% όταν ο πληθωρισμός προβλέπεται να κυμανθεί όχι κάτω από 6%. Στους δε συνταξιούχους η κυβέρνηση δείχνει ένα πράγματι κοινωνικό πρόσωπο: μέσα στην κρίση που βρισκόμαστε τους δίνει το εξωφρενικό ποσό των... 211 δρχ. την ημέρα! Ποσό που οι επαγγελματίες ψεύτες έχουν το θράσος να διαφημίζουν σαν κοινωνική ευαισθησία. Το ίδιο όμως πρόσωπο δείχνει προς τους ανέργους οι οποίοι θα πάρουν ως έκτακτη βοήθεια ένα επίδομα ανεργίας που δε φτάνει ούτε το μισό του βασικού μισθού, μια μείωση δηλαδή της τάξης του 20% σε σχέση με μόλις πέντε χρόνια πριν.

Μεγαλύτερη όμως προβλέπεται η αφαίμαξη από τους νέους φόρους συνολικού ύψους 850 δις. Οι άμεσοι φόροι θα αυξηθούν κατά 2,4 δις ενώ οι έμμεσοι κατά 4,5. Αυτό σημαίνει ότι το μεγαλύτερο μέρος της φορολογίας προέρχεται από τα μισθωτά στρώματα τα οποία επίσης πληρώνουν και το μεγαλύτερο μέρος της άμεσης. Ενδεικτικό το νούμερο: τα 5,4 δις που πλήρωσαν για φόρο οι εργαζόμενοι-συνταξιούχοι το 1996 σε σχέση με τα 4 δις των εφοπλιστών. Παράλληλα αν σε κάτι που δεσμεύτηκαν πέρσι για να πραγματοποιούν φέτος είναι η σταδιακή κατάργηση των φοροαπαλλαγών. Και

πράγματι οι κρατικοί ιθύνοντες για πρώτη ίσως φορά αποδυναμώνονται συνεπείας ως προς τις υποσχέσεις τους στον ελληνικό λαό. Ετσι έχουμε... κατάργηση φοροαπαλλαγών όπως οι εκπώσεις ενοικίων, αναπηρίας, φόρου για παιδιά, πολυτέκνων, ενώ ανέγγιχτες μένουν οι φοροαπαλλαγές βιομηχάνων και εφοπλιστών. Οι τελευταίοι ήδη από τον Αύγουστο του '94 δεν πληρώνουν ούτε δραχμή μιας και έχουν απαλλαγεί από κάθε υποχρέωση καταβολής οποιουδήποτε φόρου με το νόμο 2234 άρθρο 25 (Εφημερίδα της κυβερνήσεως).

Το στοργικό κυβερνητικό σφισχταγγάλισμα συνεχίζεται ακάθεκτο γκρεμίζοντας ακόμα και τις πιο στοιχειώδεις κοινωνικές παροχές. Έτσι η επιχορήγηση προς το ΙΚΑ μειώνεται κατά 3,17%, για το ΝΑΤ κατά 1,31%, για τα νοσήλια κατά 1,83%, ενώ η αύξηση Αρσένη για την παιδεία είναι τουλάχιστον για γέλια: μόλις 3,5% του ΑΕΠ.

Την ίδια στιγμή όμως που η κυβέρνηση αδειάζει τις τσέπες μας φροντίζει να γεμίσει τις τσέπες εκείνων που θα κληθούν να καταστείλουν την οργή και την αγανάκτηση των εργαζόμενων και της νεολαίας. Οι μπάσοι και οι δικαστές θα πάρουν μian αύξηση της τάξης του 80% ενώ θα εισπράξουν αναδρομικά άλλα 50 δις. Αυξήσεις όμως θα έχουμε και στις επιχορηγήσεις του δημοσίου για τα επενδυτικά σχέδια του κεφαλαίου. Μόνο το δεύτερο εξάμηνο του '96 τα "χαριστικά" έφτασαν περίπου 110 δις του συνολικού ύψους των επενδύσεων.

Η κυβέρνηση βέβαια είναι πολύ ευγενική στα αφεντικά γιατί κόπτεται για την επιβίωση και ανταγωνιστικότητα της εθνικής οικονομίας. Τα ιδεολογήματα του "εκσυγχρονισμού", του "ανταγωνισμού", της "ανάκαμψης" κανονάρχουν καθημερινά τους νεολαίους, τους εργαζόμενους... τους πάντες. Γιατί πράγματι η εθνική οικονομία δεν είναι ούτε οι χιλιάδες των αγροτών που κατέβηκαν στους δρόμους με μοναδικό αίτημα να ζήσουν τουλάχιστον με αξιοπρέπεια, δεν είναι οι εκπαιδευτικοί οι οποίοι "πάλι θα καταστρέψουν τα παι-

διά μας με τις απεργίες τους", ούτε βέβαια οι εργαζόμενοι στα λιμάνια, στις επιχειρήσεις, στα μικρομάγαζα που "βρίσκουν ευκαιρία για να λουφάρουν".

Όχι! Εθνική οικονομία είμαστε εμείς. Όλοι εμείς οι γραβατοφορεμένοι νόμιμοι κλέφτες που κυκλοφορούμε αθέατοι, είτε μέσα σε θωρακισμένες μερσεντές, είτε ελεύθερα με το χαμόγελο της εξασφαλισμένης ευτυχίας στα τοκ-σόου των ΜΜΕ, στα περιπολικά, στα αρχηγεία των ενόπλων δυνάμεων, στα αστραφτερά γραφεία, εκεί που η βρωμιά του πεζοδρομίου δεν σπιδώνει τις ευαίσθητες μύτες μας.

Όσο για το μέλλον που όλος αυτός ο εσμός των γραικύλων και δια-

για μας τους κοινούς θνητούς καθρεφτίζεται με τον πλέον ωμό και χυδαίο τρόπο στο νέο προϋπολογισμό. Μισθοί πείνας δηλαδή, εργατικά ατυχήματα, μαζικές απολύσεις... κλείνοντας.

Η κυβέρνηση και τα αφεντικά όπως άλλωστε προλογίσανε δείχνουν στους εργαζόμενους το δρόμο της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Η κοινωνία έχει τη δύναμη να ανατρέψει αυτόν τον προϋπολογισμό, να συντρίψει το άθλιο μέλλον που της υποσχονται τα αφεντικά και οι υπηρέτες τους. Η αγροτική εξέγερση αποτελεί ήδη μια ρωγμή...

Β. Α. Βύρωνας

Πορεία για τη Βαρβάρα

Προχθές το απόγευμα έγινε πορεία στο κέντρο της Θεσσαλονίκης που διοργάνωσαν η villa Βαρβάρα και η Επιτροπή Αλληλεγγύης διαμαρτυρόμενοι για τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις του δήμου της πόλης. Στην πορεία συμμετείχαν 300 περίπου άτομα που με τέσσερα τύμπανα μπροστά και πολλές σφυρίχτρες (!) έδωσαν ιδιαίτερο παλμό σε αυτήν την πολύ δυναμική διαδήλωση διαμαρτυρίας. "Ο πολιτισμός μας η ελευθερία, αντίσταση στο χρήμα και την Εξουσία", "καταστολή, υποταγή και καπιταλισμός, αυτός είναι ο δικός τους ο πολιτισμός", "φέρτε τα τρακτέρ να κλείσει η Εγνατία, ελάτε να οργώσουμε για μια άλλη κοινωνία" ήταν μερικά από τα συνθήματα που φωνάχτηκαν.

Νεότερα σχετικά με τον Οσμάν Μ. Ούλκε

Μετά την αναβληθείσα δίκη του ο τούρκος αρνητής στράτευσης μεταφέρθηκε σε στρατιωτική μονάδα στο Μπίλετσικ (Bilecik) της Προύσας.

Ύστερα από παραμονή λίγων ημερών και εξαπίας της σταθερής του άρνησης να φορέσει στολή και να υπακούσει σε εντολές, παραπέμφθηκε στο στρατιωτικό ανακριτή του Εσκή Σεχίρ όπου του ασκήθηκε δίωξη για "ανυπακοή".

Η δίκη του για ανυπακοή αναμένεται να οριστεί μέσα στον Δεκέμβριο ενώ η δίκη του για παράβαση του Άρθρου 155 "περί αποξένωσης του λαού από το στρατό" ορίστηκε ήδη για τις 24 του Δεκέμβριο.

Και στις δύο περιπτώσεις η ποινή κυμαίνεται από 2 μήνες έως 2 χρόνια. Ο ίδιος εξακολουθεί να κρατείται στις στρατιωτικές φυλακές του Εσκή Σεχίρ.

Με αφορμή τη σημερινή Διεθνή Ημέρα των Φυλακισμένων για την Ειρήνη (1η Δεκέμβριο) οργανώθηκαν στην Τουρκία και σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες εκδηλώσεις συμπαράστασης για τον φυλακισμένο αρνητή στράτευσης.

Ειδικότερα, στην Τουρκία χθες Σάββατο 30 Νοέμβριο οργανώθηκε συγκέντρωση στην Κων/πολη κατά την οποία δόθηκε συνέντευξη τύπου.

Σήμερα 1η Δεκέμβριο μια γυναίκα αντιμυλιταριστική αντιπροσωπεία από 30 γυναίκες επιχείρησε να επισκεφθεί τον Οσμάν στις στρατιωτικές φυλακές του Εσκή Σεχίρ.

Οι αρχές των φυλακών του αρνήθηκαν την είσοδο.

Εν τω μεταξύ ο Στρατιωτικός Διοικητής της Σμύρνης σφράγισε τα γραφεία του Αντιπολεμικού Συνδέσμου Σμύρνης στις 6 Νοέμβριο με το πρόσχημα της "διανομής προκηρύξεων χωρίς άδεια" (!) και αναμένεται τα μέλη του να παραπεμφθούν σε δίκη με βάση και πάλι το Άρθρο 155.

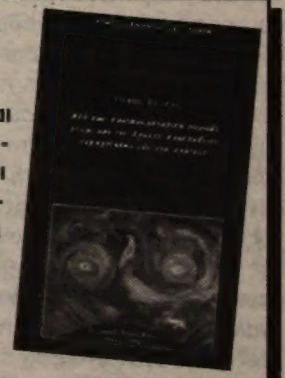
• ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΟΣΜΑΝ Μ. ΟΥΛΚΕ
• ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ
ΑΝΤΙΜΥΛΙΤΑΡΙΣΤΕΣ - ΟΛΙΚΟΙ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Αθήνα, Κυριακή 1/12/96

χειριστών της οικονομίας σχεδιάζει

Κυκλοφόρησαν...

Ο πρώτος τόμος του βιβλίου "Κυριαρχία και Κοινωνικοί Αγώνες στον «ελλαδικό χώρο» - από την προεπαναστατική περίοδο μέχρι και τις πρώτες προσπάθειες συγκρότησης εθνικού κράτους". Το βιβλίο υπογράφει η Ομάδα Ενάντια στη Λήθη και εκδόθηκε από την Αναρχική Αρχιεπιστολή (Σαριπόλου 8, 106 82 Αθήνα).

"Η Αιματηρή απεργία των μεταλλωρύχων της Σερίφου" είναι ένα βιβλίο που εκδόθηκε το 1990 από την Ομοσπονδία Μεταλλωρύχων Ελλάδος. Παράγει για μια προσπάθεια της Ομοσπονδίας "να καταγράψει και να κάνει ευρύτερα γνωστά τα γεγονότα της Ματωμένης απεργίας των μεταλλωρύχων της Σερίφου του 1916, αντλώντας στοιχεία από μαρτυρίες επιζώντων εργατών, μνημιας κατοίκων της Σερίφου, αρχικά κοινοτήτων, έγγραφα του 1916, εφημερίδες της εποχής και βιβλιογραφία σχετικά με το νησί και το συνδικαλιστικό ζήτημα". Το βιβλίο αυτό, που δεν κυκλοφορεί στα βιβλιοπωλεία, διατίθεται από το ΑΛΦΑ που εξασφάλισε από την Ο.Μ.Ε. περιορισμένο αριθμό αντιτύπων. Για αποστολή με αντικαταβολή, πληροφορίες δίνονται κάθε Πέμπτη 22:00 - 24:00 από το τηλέφωνο των γραφείων (01 6458112).

Μια κατατοπιστική διευκρίνιση

Πάνω στην πρόσφατη έκδοση της Αναρχικής Αρχιεπιστολής, Αθήνα 1996 με τον τίτλο: "Κυριαρχία και κοινωνικοί αγώνες στον «ελλαδικό χώρο», τόμος Πρώτος - Από την προεπαναστατική περίοδο μέχρι και τις πρώτες προσπάθειες συγκρότησης εθνικού κράτους.

Η συλλογή, επεξεργασία και καταγραφή του υλικού δεν έγινε όπως αναφέρεται στον πρόλογο μόνο από τον σύντροφο Δημήτρη Τρωαδίτη αλλά έγινε και από τον Κ.Α. που μόχθησε να 'ρθει σε επαφή με αρχεία (βιβλιοθήκες) και πρόσωπα για να εντοπίσει και να αξιολογήσει το υλικό που επιμελήθηκε η Ομάδα Ενάντια στη Λήθη, που πρόσφατα κυκλοφόρησαν οι εκδόσεις: ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, Αθήνα 1996. Οι αγώνες ενός λαού δεν ανήκουν σε κάποιον ή σε κάποιους αλλά στον ίδιο τον λαό που τόσο πολύ αγωνιά ν' αποτινάξει εκμεταλλευτές και να μην δημιουργεί κατεστημένα και στεγανά.

Αθήνα 29.11.1996
Με τιμή Κ.Α.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 74

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΛΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfaparc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Κατ' αρχάς πρέπει να επισημάνουμε ότι δεν έχουμε δει στην Άλφα κείμενο για τα αγροτικά από άλλες περιοχές όπου το πρόβλημα είναι οξύμειο. Θεωρούμε ότι κάτι τέτοιο είναι απαραίτητο για να συμπληρωθεί η εικόνα του αγροτικού προβλήματος σήμερα. Όπως και να το κάνουμε, η Θεσσαλία δεν αποτελεί το κέντρο του κόσμου.

Είναι απαραίτητο να τονιστεί απ' την αρχή τούτο: η τωρινή μεγάλη κινητοποίηση είναι αποτέλεσμα της ανάγκης, μιας ανάγκης που έχει οδηγήσει σε απελπισία πολλούς αγρότες. Και έγινε, πλέον, φανερό σε όλους πως όσο θα περνάει ο καιρός, τόσο τα πράγματα θα χειροτερεύουν. Η ανάγκη, λοιπόν, να ξεφύγουν από το αδιέξοδο που τους στραγγαλίζει, οδήγησε σε μαζική κάθοδο στην εθνική οδό και μέρα με τη μέρα βγαίνουν έξω και άλλοι αγρότες. Οι τιμές σε κύρια προϊόντα μειώθηκαν κι άλλο φέτος, ενώ οι καταστροφές ήταν πρωτοφανείς δίνοντας το τελικό χτύπημα. Σε κάποιες περιοχές η καταστροφή από χαλάζι και πλημμύρες έφτασε το 100%. Εκεί που έγινε τελικά συγκομιδή, για μεν το καλαμπόκι ήταν μικρό το κακό, για το βαμβάκι όμως η στρεμματική απόδοση έπεσε κατά 50% και τούτο διότι, την εποχή της συγκομιδής έβρεχε συνεχώς. Όσοι παραγωγοί δε, άκουσαν τον αλητήριο Τζουμάκα και επέλεξαν ως εναλλακτική καλλιέργεια τα καρπούζια, υπέστησαν πανωλεθρία. Και κάποιος απ' τους τελευταίους έκανε με πικρία την εξής παρατήρηση (σεξιστική όμως): "πάλι καλά που μας είπε να βάλουμε καρπούζια, γιατί αν μας έλεγε αγγουράκια δε θα ξέραμε που να τα βάλουμε".

Η υπόγεια αγανάκτηση οδήγησε τους τοπικούς συνδικαλιστές στην απόφαση των κινητοποιήσεων. Ήταν η βάση αυτή που προκάλεσε τις κινητοποιήσεις και όχι η κορυφή. Απ' τον Μάρτη του '95 ως και τελευταία, οι τοπικές δευτεροβάθμιες οργανώσεις έκαναν πολλές κινήσεις στις οποίες φαινόταν η προσπάθεια τους να ξαναβάλουν στο παιχνίδι τις τελειώς φερεγγυες τριτοβάθμιες οργανώσεις. Όμως, αυτές είναι τόσο ξεπουλημένες που στάθηκε αδύνατο να αποχτήσουν ξανά έστω κι ένα ψήγμα κύρους και αυτή τη στιγμή η πλειοψηφία των μελών των διοικήσεών τους θεωρούνται προδότες από τους αγρότες. Αυτή η μαζική κάθοδος των τελευταίων ήταν μη αναμενόμενη από πολλούς και μέχρι στιγμής υπάρχει και αποφασιστικότητα για συνέχιση του αγώνα. Γενική είναι η άποψη ότι αν και τώρα υπάρχει αποτυχία, τότε δύσκολα θα μπορέσει να ορθοποδήσει στο προσεχές μέλλον ο αγροτικός αγώνας.

Τα αιτήματα (αρχικά) αυτή τη φορά είναι πιο περιορισμένα και ανταποκρίνονται στις πλέον άμεσες ανάγκες των αγροτών. Βέβαια, αυτό είναι αποτέλεσμα και της αποτυχίας των προηγούμενων κινητοποιήσεων και της ταυτόχρονης διαβρωτικής δράσης των ΜΜΕ και ορισμένων επιτήδειων που διατυμπάνιζαν πως είναι αδύνατον ν' αλλάξει ουσιαστικά η κοινή αγροτική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Έτσι, αυτή τη φορά δεν γίνεται λόγος για "κατάργηση της ποσόστωσης ή τον καθορισμό της σε 1.500.000 τόνους" που ήταν βασικό αίτημα για το βαμβάκι πριν. Η εναλλακτική λύση που φαίνεται να κερδίζει έδαφος ανάμεσα στους μικροκαλλιεργητές, είναι η εξής: Να ε-

Για τις αγροτικές κινητοποιήσεις

πιτραπεί μόνο στους κατά κύριο επάγγελμα αγρότες να παράγουν βαμβάκι μέχρι 9 τόνους. Αυτό σημαίνει δυνατότητα καλλιέργειας μέχρι 30 στρέμματα και ελπίδα για καθαρό εισόδημα άνω των δύο εκατομμυρίων. Στα παραπάνω στρέμματα από και πέρα να φυτευτούν άλλα προϊόντα. Όπως και κάποια από τα κύρια αιτήματα που θα δούμε πιο κάτω, έτσι και η παραπάνω λύση ουσιαστικά αναιρούν την προσπάθεια του κεφαλαίου για μια άμεση δυναμική αναδιάρθρωση του αγροτικού τομέα στην Ελλάδα, διότι συμβάλλουν στη διατήρηση της μικρής και μεσαίας ιδιοκτησίας. Συν τω χρόνω, όμως, με τέτοια τακτική από πλευράς αγροτών η κυριαρχία θα πετύχει τον στρατηγικό της στόχο, έστω κι όχι αρχικά στο βαθμό που επιθυμεί.

Η κυριαρχία, πάντως, ποντάρει σε μια πραγματικότητα: Στην ηλικιακή κατάσταση του οικονομικά ενεργού αγροτικού πληθυσμού, όπου ένα μεγάλο ποσοστό του βρίσκεται κοντά ή ήδη στη σύνταξη. Η τακτική που ακολουθεί αποθαρρύνει τους νέους να παραμείνουν και να εκμεταλλευτούν τον κλήρο των αποσυρθέντων γονιών τους.

Θεωρούμε αναγκαίο ν' αναφέρουμε πληροφοριακά δύο πράγματα για τα αιτήματα διότι έχουν παρανοηθεί από πολλούς, βοηθούντων των ΜΜΕ.

Όταν οι αγρότες λένε "ζητάμε για το βαμβάκι συμπληρωματική ενίσχυση, που να φτάνει στις 90 χιλ./στρέμμα" δεν εννοούν ότι θέλουν να τους δοθούν επιπλέον 90 χιλ./στρέμμα αλλά: Αν, για παράδειγμα, κάποιος έχει φέτος εισόδημα 50 χιλ./στρέμμα να του δοθούν άλλες 40 χιλ. για να φτάσει τις 90 χιλ. ποσό που θεωρείται αναγκαίο για να βγάλει τα έξοδα παραγωγής και να του μείνει και κάτι για να ζήσει. Σε όσους σηκώνει η τρίχα με τόσα λεφτά που καλείται να πληρώσει το "καμμένο" το κράτος, τους λέμε ότι αρκεί να κοπεί ένα δάνειο (δανεικό και αγύριστο εννοείται) από κάποιον μεγαλοκαρχαρία για να καλυφθούν όλοι οι αγρότες. Αλλά χρειάζεται μια περαιτέρω εξήγηση. Πριν τρία χρόνια η τιμή του βαμβακιού ήταν άνω των 300 δρχ/κιλό (σήμερα 200 και κάτι). Απ' την άλλη, ως μέση παραγωγή/στρέμμα θεωρούνται τα 300 κιλά, εκτός ελαχίστων περιο-

χών όπως τα Φάρσαλα όπου τα χωράφια έχουν μεγαλύτερη απόδοση. Συνεπώς 300 επί 300=90 χιλ./στρέμμα. Όπως καταλαβαίνει κανείς, με τούτο το αίτημα οι παραγωγοί ζητούν πίσω μέρος αυτών που τους έχουν κλέψει. Εξάλλου, αυτά τα λεφτά είναι ελάχιστα σήμερα αν αναλογιστούμε την αύξηση του κόστους ζωής και του κόστους παραγωγής που εν τω μεταξύ έχει συντελεστεί.

Ο καρδοισιώτης υφυπουργός γεωργίας Σωτηρλής είπε ότι το παραπάνω αίτημα δεν γίνεται να ικανοποιηθεί λόγω υπερπαραγωγής. Ο "αξιότιμος" κύριος υφυπουργός ψεύδεται για δύο λόγους. Πρώτον, διότι η συνολική παραγωγή βαμβακιού στην Ευρωπαϊκή Ένωση μόλις που φτάνει στο 20% των αναγκών της. Δεύτερον διότι ενώ η παραγωγή είναι μειωμένη κατά 50% η συνολική παραγωγή έχει ήδη φτάσει τους 1.000.000 τόνους. Κι αυτό διότι οι εκκοκιστές με κομπίνες παρουσιάζουν την παραγωγή να κυμαίνεται στα περσινά σχεδόν επίπεδα.

Ένα άλλο σημείο είναι οι περιβόητες 40 δρχ/κιλό που η κυβέρνηση ήταν διατεθειμένη να τις δώσει αμέσως, απ' την περασμένη Δευτέρα, όπως διατυμπάνιζε. Αυτές οι 40 δρχ δεν είναι καμιά νέα ενίσχυση. Είναι τμήμα της τιμής του βαμβακιού και θα δινόταν αντί για τώρα τον ερχόμενο Ιούνιο (αυτό ισχύει από πέρσι). Απλά, τώρα θα δοθεί αμέσως και αυτό το ποσόν (αλλά υπό μορφή δανείου ως την εκκαθάριση του Ιουνίου!) και δε θα γίνει και αυτή η κλοπή.

Απ' τα πιο κύρια αιτήματα είναι η ευνοϊκή ρύθμιση των χρεών. Αλλά γι' αυτά τα 350 δις που χρωστάνε οι παραγωγοί, ισχύει ακριβώς το αντίθετο. Είναι η ΑΤΕ και οι μεγάλες εταιρείες που χρωστάνε 350 δις στους αγρότες. Οι τελευταίοι, έτσι κι αλλιώς, παρήγαγαν τον αγροτικό πλούτο. Οι καπιταλιστές τον αγόρασαν σε τέτοιες τιμές ώστε οι μεν αγρότες να μείνουν χρεωμένοι, αυτοί δε να θησαυρίσουν περαιτέρω. Τα χρέη αυτά είναι δάνεια που πήραν οι αγρότες προκειμένου να παράγουν τα προϊόντα τους (δάνεια για μηχανήματα - εγκαταστάσεις - αγροεφόδια) και όχι χρήματα που τ'άφαγαν στα σκυλάδικα. Αυτή τη δουλειά και αυτά τα προϊόντα εκμεταλλεύτηκαν τα καπιταλιστικά καθάρματα και το

κράτος τους. Καμιά χάρη δεν γίνεται στους παραγωγούς με τη ρύθμιση των χρεών. Απλά, για να παράγουν και του χρόνου και να ξανακερδίσουν οι καπιταλιστές, πρέπει οι αγρότες να πάρουν ξανά δάνεια. Και όπως έχουν τα πράγματα θα μείνουν ξανά χρεωμένοι.

Ας έρθουμε ξανά στους αποκλεισμούς. Όπως και τον Μάρτη του '95 έτσι και τώρα η παράταση της κατάληψης στη Θεσσαλία δημιουργεί μια δυναμική που εκφράζεται με αποκλεισμούς οδών σε άλλες περιοχές της χώρας. Πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις ελλοχεύουν κίνδυνοι για τους κρατούντες. Σε άρθρο του "ΕΠΕΝΔΥΤΗ" διαβάζουμε: "Και βεβαίως οφείλουν όλοι να προβληματιστούν για τα επερχόμενα. Η εξέγερση των αγροτών ίσως είναι η απαρχή και άλλων -το πιθανότερο- τυφλών κοινωνικών εκρήξεων που θα υπονομεύσουν όχι μόνο την εργασιακή ειρήνη, αλλά και θα πλήξουν την κοινωνική συνοχή". Η εκτεταμένη κοινωνική συμπαράσταση του κόσμου προς τους αγρότες και ο γενικότερος κοινωνικός αναβρασμός της περιόδου επιβεβαιώνουν, ήδη, τους φόβους της εξουσίας.

Σε μια προσπάθεια κατευνασμού των αγροτών αλλά και παραπλάνησης του λαού, η κυβέρνηση υπερπήδησε, αρχικά, τον άθλιο Τζουμάκα και έστειλε κλιμάκιο της στη Λάρισα τη δεύτερη μέρα του αποκλεισμού. Στη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε το μπαλάκι ρίχτηκε στην Επιτροπή Αγώνα. Κατά τη γνώμη μας, η επιτροπή φοβούμενη η ίδια τη δυναμική της διαμαρτυρίας είναι διατεθειμένη να ενδώσει όπως παλιότερα. Αλλά, τα περιθώρια των ελιγμών της είναι περιορισμένα για δύο λόγους. Πρώτον, διότι η ίδια η κυβέρνηση δεν δίνει σχεδόν τίποτα. Ο δεύτερος περιορισμός προέρχεται από τους ίδιους τους αγρότες, αφού τα προβλήματα τους είναι οξυμένα και δε δείχνουν διάθεση να υποχωρήσουν απ' τις κυβερνητικές υποσχέσεις.

Τα δύο τελευταία χρόνια φαίνεται να έχει κερδηθεί ένα ποιοτικό στοιχείο στη Θεσσαλία. Η επιτροπή μπορεί να έχει την πρωτοβουλία των κινήσεων, σε καμιά περίπτωση όμως δεν δρα κατά βούληση. Όταν τη δεύτερη μέρα του αποκλεισμού και

στις 12 τα μεσάνυχτα τέλειωσε η σύσκεψη με τους υφυπουργούς Πασχαλίδη-Σωτηρλή, η επιτροπή αποφάσισε ότι οι προτάσεις της κυβέρνησης δεν είναι ικανοποιητικές και πρότεινε συνέχεια της κατάληψης. Έπειτα, μέσα στη νύχτα, πήγε σ' όλα τα μπλόκα όπου πάρθηκε επί τόπου απ' τους αγρότες η οριστική απόφαση και η οποία ανακοινώθηκε στους υφυπουργούς.

Το γεγονός ότι δεν πήγε η επιτροπή στην Αθήνα, δεν δείχνει μόνο αποφασιστικότητα ή πρόσκαιρη επίδειξη δύναμης εκ μέρους των καταληψιών. Δείχνει και ότι η επιτροπή δεν απολαμβάνει την εν λευκώ εμπιστοσύνη τους. Αυτό με δύο έννοιες: Κάποιοι φοβούνται ότι μπορεί να τους ξεπουλήσουν οι συνδικαλιστές και πολλοί περισσότεροι φοβούνται ότι αν η επιτροπή πάει στην Αθήνα οι πολιτικάντηδες θα την τουμπάριζαν. Έτσι, ήθελαν να είναι δίπλα τους για να την ελέγχουν. Το πόσο βαθιά είναι αποτυπωμένη στους αγρότες αυτή η τακτική στη λήψη αποφάσεων θα φανεύει στη διάρκεια του αγώνα.

Όσο περνάν οι μέρες τα ΜΜΕ θα εντείνουν τη συκοφαντική προπαγάνδα που, ήδη από τις πρώτες μέρες είχαν αρχίσει, εστιάζοντας στην "ταλαιπωρία των πολιτών" και στις "ζημιές στην εθνική οικονομία". Όσον αφορά το πρώτο, πρέπει να τονιστεί ότι τα μπλόκα είναι ελαστικά και αφήνουν να διέρχονται έκτακτες περιπτώσεις. Εξάλλου, οι κατέχοντες την εξουσία οι οποίοι και διαμορφώνουν τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης του πληθυσμού, είναι οι μόνοι προς τους οποίους πρέπει να κατευθυνθούν τα πυρά των "ταλαιπωρημένων πολιτών" και όχι προς τους κοινωνικούς αγώνες.

Όσο για το δεύτερο, η "εθνική οικονομία" είναι μια μεγαλειώδης απάτη. Διότι, πως γίνεται μια ισχυρή μιοψηφία καπιταλιστών να έχουν υπερκέρδη την ίδια στιγμή που ο υπόλοιπος πληθυσμός έχει μείωση εισοδήματος, ενώ ένα τμήμα του έχει φτάσει στα όρια της φτώχειας; Στην πραγματικότητα, η "εθνική οικονομία" και το "κοινό συμφέρον" δεν είναι τίποτα άλλο από το συμφέρον μιας κλίμακας κερδοσκοπών. Ο αποκλεισμός σπάει την κυκλοφορία του εμπορεύματος, του κατ'εξοχήν δυνάστη της ζωής μας κι αποκλειστικού μέσου εκθησαύρισης της καπιταλιστικής ολιγαρχίας. Ας μην παρανευτεί κανένας αν, στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν κοινωνική αντίδραση εναντίον των αγροτών, προκαλέσουν τεχνητή έλλειψη τροφίμων. Τα ΜΜΕ τότε, θα προβάλλουν εικόνες αγανακτισμένων καταναλωτών που θα διαμαρτύρονται επειδή δεν βρήκαν στο ράφι τις αγαπημένες τους γατοτροφές.

Της τελευταίας στιγμής: Την Τετάρτη η κυβέρνηση, βοηθούμενη από τα ΜΜΕ, σε μια προσπάθεια παρουσίασης των αγροτών σαν αδιάλλακτων ώστε να στρέψει την υπόλοιπη κοινωνία εναντίον τους, έστειλε τον υπ. Γεωργίας, Τζουμάκα, στην Λάρισα. Παράλληλα, βρίσκεται σ' εξέλιξη επιχείρηση διάβρωσης του αγώνα απ' τον κομματικό μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ, με επικεφαλής τον γραμματέα της ΚΕ, Σκανδαλίδη. Μέσω αλληπάλληλων συσκέψεων στελεχών σ' όλες τις Θεσσαλικές πόλεις, επιχειρείται να πειστεί μέρος των αγροτών να εγκαταλείψει τις θέσεις τους.

Κ. - Γ.

ΛΑΡΙΣΑ 6/12/1996

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Σε καιρούς έντονης οικονομικής κρίσης συνήθίζεται ν' ανακαλύπτεται η σκληρία και η τεμπελιά των εργαζομένων γενικότερα και των νέων ειδικότερα. Όλα τα καθήκια παραγωγής ιδεών κραυγάζουν με τον γλοιωδέστερο τρόπο ότι δεν είμαστε εργατικοί και φιλοπρόοδοι και μας συγκρίνουν μάλιστα με τους βόρειους (βλ. και Αρίους) λαούς της Ευρώπης. Συνεπώς εμείς οι νοτιοανατολικοί φέρουμε ακέραια την ευθύνη για την κατάντια μας. Ας μην παραπονιόμαστε για ανεργίες, χαμηλές αποδοχές και τα τοιαύτα. Πως να μας εμπιστευτεί ο κακομοίρης ο επιχειρηματίας όταν είμαστε κοπανατζήδες του κερατά και δεν μπορεί να κερδίσει αρκετά ο άνθρωπος, για να ανταγωνιστεί τους ευρωπαϊούς ομοίους του; Ας αφήσουμε, λοιπόν, κατά μέρος τις απεργίες και τις διεκδικήσεις και ας στρώσουμε των κώλο μας κάτω να δουλέψουμε. Και τα καθήκια που λέγαμε, υποδεικνύουν ως (συν)ενόχους τους θαλασσοπνιγμένους λαθρομετανάστες, με όλο το θράσος που τους έχουμε παραχωρήσει με τη σιωπή μας. Όπως καταλαβαίνει κανείς, τ' αφεντικά και τα τσιράκια του προσπαθούν με κάθε μέσο ν' αποποιηθούν την ευθύνη τους για τη σημερινή εφιαλτική πραγματικότητα και να προπαγανδίσουν έναν τρόπο ζωής κομμένο και ραμμένο στα μέτρα τους. Ορθά-κοφτά θεωρούμε την άρνηση για υποταγή στη μισθωτή σκλαβιά ως έκφραση υγιούς σκέψης ανθρώπων που έχουν συνειδητοποιήσει το ρόλο που θέλουν να τους αναθέσουν οι αφεντάδες της ζωής. Αυτό του σύγχρονου ραγιά.

Ας ξεκαθαρίσουμε πρώτα κάτι σημαντικό.

Δεν αρνιόμαστε τη δουλειά αυτή καθαυτή. Έχουμε επίγνωση του γεγονότος ότι καμία κοινωνία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τα μέλη της να εργάζονται, να παράγουν. Είμαστε ενάντια στην εργασία όπως αυτή νοείται και εκδηλώνεται μέσα στο καπιταλιστικό εκμεταλλευτικό σύστημα παραγωγής. Αντιλαμβανόμαστε, έτσι, ότι δεν προσφέρουμε σχεδόν τίποτα στην κοινωνία και στους εαυτούς μας, αλλά αντίθετα δίνουμε σχεδόν τα πάντα στους καταπιεστές μας. Τους δίνουμε χλιδή, δύναμη, εξουσία. Παίρνουμε εξαθλίωση, μιζέρια, αλλοτρίωση, θάνατο και συνήθως κάτι ψίχουλα απ' τα αγαθά που παράγουμε. Βλέπουμε πως παρ' όλη τη δουλειά δισεκατομμυρίων ανθρώπων, παρ' όλη την τεράστια παραγωγικότητα της βιομηχανίας και της εκμηχανισμένης γεωργίας τα 2/3 των ανθρώπων του πλανήτη να πεινρούν, ενώ οι χωματερές είναι γεμάτες. Βλέπουμε να χρησιμοποιείται από τις εξουσίες των κρατών ο παραγόμενος κοινωνικός πλούτος ενάντια στους λαούς άλλων χωρών. Παρατηρούμε το περιβάλλον να ρημάζεται και να ρημάζει και εμάς τους ίδιους και αναρωτιόμαστε τι σκοπό εξυπηρετούν όλα αυτά. Τρελαινόμαστε όταν βλέπουμε να μας αντιμετωπίζουν σαν αναλώσιμο προϊόν, να μην υπολογίζουν την προσωπικότητά μας την ίδια τη ζωή μας μπροστά στο άπληστο κέρδος. Ξέρουμε πια, πως είμαστε οι σύγχρονοι χειριστές των μηχανών κέρδους των αφεντικών και πως πάνω στους μοχλούς με τις ξεραμένες σάρκες των προκατόχων μας πέφτει να κολλήσουν και οι δικές μας. Η ανάπτυξη και η πρόοδος που διατυμπανίζουν και μας ζητούν να συμβάλλουμε με την προσωπική μας εργασία, καταλάβαμε πως είναι μία

κτηνώδης λεηλασία με μοναδικό σκοπό το κέρδος δηλ. μια καθ' όλα αντανθρώπινη διαδικασία. Λόγια τεμπέληδων! Θα κρώξουν αρκετοί. Δεν αμφιβά-

λουμε καθόλου ότι όποιος κυριαρχεί στην ποσότητα του λόγου ή έχει πελαγωγεί από αυτή, το πρώτο που κάνει είναι να εκτοξεύει κατηγορίες προσπαθώντας, μάλιστα, να τις "τεκμηριώσει" με μια σειρά, δήθεν αποκαλυπτικά, παραδείγματα: "Κόϊτα τις καφετέριες, είναι γεμάτες τεμπέληδες!" Δεν είναι δύσκολο στον καθένα να ανακαλύψει, αν κοιτάει γύρω του με κριτική ματιά, ότι έρχεται η στιγμή όπου όλοι, μα όλοι ανεξαιρέτως, αγανακτούν απ' τη ρουτίνα και την αποξένωση της δουλειάς είτε είναι υποτακτικοί σε άλλους, είτε δημόσιοι υπάλληλοι, είτε έχουν "δική τους δουλειά". Κι όμως, η αντίδραση δεν ξεπερνά, σχεδόν πάντα, τα μερικά βρισίδια. Αναγνωρίζουμε, βέβαια, την ανάγκη που οδηγεί τον καθένα μας στα σύγχρονα κότεργα. Εντάξει, μας έχουν στο χέρι, προς το παρόν. Φτάνει, όμως, αυτό για να δικαιολογηθεί η υποτακτική και δουλική μας στάση; Μήπως έχουμε διαποτιστεί μέχρι το μεδούλι με κανόνες συμπεριφοράς ξένους προς τα ταξικά μας συμφέροντα; Μήπως έχουμε υιοθετήσει την καταραμένη καπιταλιστική ηθική περί παραγωγής; Και μήπως στο βάθος-βάθος υπάρχει ο φόβος; Μήπως επικρέμεται, συνεχώς, από πάνω μας αυτό ο νοητός μαμμπούλας; Φόβος αν θα 'χουμε να φάμε και να ντυθούμε, φόβος αν θα 'χουμε ένα κεραμίδι πάνω απ' το κεφάλι μας, φόβος αν θα μπορούσαμε να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες των παιδιών, φόβος για το τι μας περισεύει στα γεράματα. Όλα αυτά, μαζί με κάμποσα άλλα, δημιουργούν όλη αυτή τη μάζα των σύγχρονων δούλων. Σκοπός του ανθρώπου και μάλιστα του νέου, δεν είναι να δουλεύει από το πρωί ως το βράδυ, αλλά να χαιρείται τη ζωή και να δημιουργεί. Σήμερα, κυριαρχεί ασφυκτικά στο κεφάλι των περισσοτέρων η άποψη της εκμεταλλευτικής κοινωνίας, μια άποψη, βέβαια, αφαιρετική: "Όσο πιο πολύ δουλεύεις τόσο πιο πολλά προσφέρεις στον εαυτό σου. Είναι η σύγχρονη όψη του ναζιστικού 'Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙ' που ήταν γραμμένο στην πύλη του Άουσβιτς. Κι απ' αυτό το πανηγύρι δεν μπορούσε να λείψει το άλλο πρόσωπο της εξουσίας ο "υπαρκτός σοσιαλισμός". Ο ρόλος των Σταχανοβιστών συνίσταται να κάνουν τους εργάτες να πιστέψουν πως αν δουλεύουν καλά (σ.σ.: δηλ. πολύ) μπορούν να φτάσουν σε μία ζωή άνετη και ευχάριστη "έλεγε ο σύντροφος". Στάλιν. Η εξέλιξη της Ιστορίας από μόνη της αποκάλυψε, χωρίς να χρειάζονται θεωρητικές αποδείξεις, τι συνεπάγονται στην πράξη τα παραπάνω ιδεολογήματα: Αύξηση των κερδών για τ' αφεντικά με ταυτόχρονη ένταση της εξόντωσης για τους εργαζομένους. Το ορατό τους πρόσωπο, σήμερα, είναι η κατάρρευση του θωρου και σήμερα, η αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης, η άρση της μονιμότητας, η εντατικοποίηση των ρυθμών δουλειάς και άλλα.

Ας έρθουμε στη ζοφερή πραγματικότητα. Ας δούμε από κοντά τον "τίμιο και νομοταγή" εργαζόμενο που αποδέχτηκε την ιδεολογία των εκμεταλλευτών του. Κατάκοιτος όπως είναι απ' τη δουλειά, κορμί και μυαλό ναρκώνονται και καμία διάθεση για ζωή ή για σοβαρή σκέψη δεν υπάρχει. Λείπει απ' τα παιδιά του κι απ' τη γυναίκα του το ίδιο. Γαμήσι στη χάση και στη φέξη, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ελεύθερος χρόνος για φαί, ύπνο, σουπερμάρκετ και ά-

ντε για καμία χαζομάρα στην τηλεόραση, μπροστά στην οποία, συνήθως, τον παίρνει κι ο ύπνος. Να! υπάρχει και το σαββατόβραδο, κατά τη διάρκεια του οποίου "βγάζει τα σπασμένα" της βδομάδας που πέρασε και παίρνει μια γερή δόση θεαματικού ναρκωτικού, μπας κι αντέξει τη βδομάδα που έρχεται. Τι ευτυχία! Πόσον καιρό, άραγε, έχει να μιλήσει γλυκά και τρυφερά στη γυναίκα του, να παίξει με τα παιδιά του, να κοιτάξει στο γαλανό (ή ένα στρο) ουρανό και να πάρει μια όλο αισθησιασμό βαθιά ανάσα. Πότε τελευταία σφύριξε ή σιγοτραγουδίασε ανέμελα κάποιο τραγουδάκι; Μάλλον προ αμνημονεύτων ετών και βάλε. Ακριβώς τέτοια άψυχα και αλλοτριωμένα πλάσματα θέλουν τους εργαζομένους οι εξουσιαστές, που να μην ασχολούνται ούτε με τον ίδιο τους τον εαυτό, παρά μόνο με τη δουλίτσα "τους".

Οι μίζεροι μικροαστούληδες, εξάλλου, που κατηγορούν τους νέους ως τεμπέληδες (κι όχι μόνο), υποσυνείδητα τους μισούν. Τους βλέπουν να θέλουν να ζήσουν πιο ελεύθερα, πιο όμορφα, πιο ανθρώπινα - κάτι που δεν κατόρθωσαν οι ίδιοι - και να ξερνάνε τα δηλητηριώδη βέλη της ανικανοποίησής των: "Πώς είναι δυνατόν εγώ να δουλεύω σαν χαμάλης από μικρό παιδί κι αυτά τα κωλόπαιδα να θέλουν να τη βγάζουν ζωή χαρισάμενη;" Συχνά ακούγονται τέτοια λόγια από πλήθος υποτακτικών και μικροεκμεταλλευτών που είναι το ίδιο καταπιεστικοί και ανελήθοι όσο και οι μεγαλοκαρχάρες, μιας και το όνειρο τους είναι η κοινωνική τους ανέλιξη και τα πολλά λεφτά.

Αλήθεια, για ποιες δουλειές μας μιλούν; Ξαν αυτές της "ΠΕΤΡΟΛΑ"² ή μήπως σαν αυτές που σε σκοτώνουν λίγο-λίγο μην προλαβαίνοντας να φτάσεις ούτε καν στη σύνταξη ή βγαίνοντας να είσαι σακατεμένος; Ή μήπως μας προτείνουν αυτές τις "μοντέρνες" δουλειές χωρίς σιγουριά και ασφάλιση; Οι δολοφονίες εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, τα κατ' ευφημισμών εργατικά ατυχήματα, αποκαλύπτουν ότι οι καταπιεστές δεν μας προορίζουν παρά για σάρκα στις μηχανές κέρδους των. Απέναντι σ' αυτές τις δολοφονίες οι κατηγορίες σιωπούν, αποδεικνύοντας την συνενοχή τους. Άντε να πουν δύο λόγια υποδεικνύοντας έναν "καλύτερο" τρόπο εκμετάλλευσης. Φανερώνεται, έτσι, πόσο ξεπεσμένοι και υποκριτές είναι και πόσο λάθος θα κάνει όποιος πάρει στα σοβαρά τα λόγια τους και σκύψει το κεφάλι. Εξάλλου είναι αυτοί οι ίδιοι που αντιμετωπίζουν κάποιες δουλειές με κυνισμό και ειρωνεία, αλλά ανοίγουν το στόμα τους από θαυμασμό και χαιρετούν δουλικά τον δικαστή, τον αξιωματικό, τον δικηγόρο και πάλι λέγοντας. Λοιπόν! Μέσα σε συνθήκες εκμετάλλευσης, όπου οι περιβόητες "ίσες ευκαιρίες" δεν είναι παρά πομπώδεις διακηρύξεις των εξουσιαστών, τη δουλειά σπάει τη διαλέγουμε, συνήθως μας διαλέγει αυτή και τ' αφεντικά μας κοιτάνε όπως ο ζωέμπορας κοιτάει τ' άλογα στα δόντια. Στις παρούσες συνθήκες, οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν ελάχιστες ευκαιρίες ν' αφοσιωθούν σε κάτι που να ταίριαζει στις φυσικές τους δυνατότητες, κλίσεις ή προτιμήσεις. Βρίσκονται σε λάθος θέση είτε εξαιτίας του τυχαίου γεγονότος της καταγωγής και της κοινωνικής τους θέσης, είτε από ανάγκη, είτε για τα υλικά οφέλη που αυτή πρόσφερε ή η ελπίδα γι' αυτά. Η βαρεμάρα κι η "τεμπελιά" είναι τα άμεσα επακόλουθα.

Επειδή θέλουμε να ζήσουμε και όχι να μαρζώνουμε δουλεύοντας, γι' αυτό κοπιάμε με "μισό μάτι" τις δουλειές που μας "προσφέρουν". Πιστεύουμε ότι, η αντίδραση σύμφωνα με τη λογική του βολέματος είναι το λιγότερο αδιέξοδη. Πολλοί λένε: "για τα παιδιά μας δουλεύουμε". Εμείς απαντάμε ότι, με τον τρόπο που πασχίζουν για τα παιδιά τους, ανοίγουν και

γι' αυτά διάπλατα την πιθανότητα ν' ακολουθήσουν το δρόμο που λεηλάτησε και τους ίδιους. Κοινωνίες συγκροτημένες πάνω στην ηθική της σκληρής δουλειάς και προσπάθειας, των στερήσεων και των θυσιών δεν έχουν άλλο σκοπό παρά να αναπαράγονται, αναλώνοντας στα σαγόνια τους όλους όσους τους υπηρέτησαν πιστά. Αν, πάλι, κάποιοι κατορθώσουν να βγάλουν κάμποσα λεφτά αναρωπιόμαστε τι το ουσιώδες θα αλλάξει στη ζωή τους. Θα εξακολουθεί να υπάρχει η κατάσταση να τους διατάζουν άλλοι, να είναι εχθροί με το διπλανό τους και να φοβούνται τον ίδιο τους τον εαυτό και πάλι όποτε το αποφασίσουν οι ηγέτες τους θα οδηγηθούν στο σφαγείο αυτοί και τα παιδιά τους. Με δυο λόγια, θα εξακολουθούν να ζουν μέσα στη σχιζοφρένεια και να μην ελέγχουν τη ζωή τους.

Οι νέοι, σίγουρα, δεν θέλουν να γίνουν απ' τα πιο τρυφερά τους χρόνια νεκροζώντανα όντα, δεν θέλουν να χάσουν την ομορφιά της νιότης και να ταυτίσουν την προσωπικότητά τους με τη δουλειά. Αντιλαμβάνονται, έστω κι ενστικτώδικα, ότι ο έρωτας, η χαρά, το παιχνίδι, η δημιουργική επικοινωνία απ' τη μια και η μισθωτή σκλαβιά απ' την άλλη είναι εκδηλώσεις αλληλοαποκλειόμενες. Οι καπιταλιστές τους ζητούν να θυσιάσουν την ίδια τους τη ζωή (με την ευρύτερη έννοια του όρου) για το καλό της "εθνικής οικονομίας και ανάπτυξης". Αλλά η μόνη οικονομία και ανάπτυξη που υπάρχει είναι αυτή των καπιταλιστών και αυτή στρέφεται ενάντια σε όλους μας κάθε μέρα.

Κάπου, όμως, ελλοχεύει ένας ύψαλος. Το γεγονός να μετατραπεί η άρνηση της εργασίας σε κέρδος για το κεφάλαιο. Με ποιόν τρόπο; Μ' αυτόν που, ήδη, βρίσκεται εν εξελίξει. Αφομοιώνοντας το κεφάλαιο την άρνηση αυτή κατόρθωσε να ελέγξει τις εργασιακές σχέσεις. Είναι η λεγόμενη ελαστικότητα και προσωρινότητα στην εργασία. Αυτό σημαίνει μη μόνιμη ή εποχιακή εργασία, μισθός με το κομμάτι ή με την απόδοση, ανασφάλιστη εργασία κ.α. Δηλ. δουλεύει και σώπα και να 'σαι και ευχαριστημένος που έχεις δουλειά. Η άρνηση της εργασίας πρέπει να γίνεται με τέτοιων τρόπων που να είναι όπλο στα δικά μας χέρια και όχι των αφεντικών. Και οι τρόποι είναι πολλοί. Η βάση, όμως, βρίσκεται στην ύπαρξη της προλεταριακής μας συνειδήσης, που θα εδωστρακίσει τις συνέπειες που προέρχονται απ' την "άρνηση" λόγω μαγκιάς ή σιγουριάς (εν. οικονομικής).

Για τους εργαζομένους, μια απ' τις πιο απολαυστικές αντιδράσεις ενάντια στα αφεντικά είναι, σίγουρα, το σαμποτάρισμα στην παραγωγή. Τα καπιταλιστικά σκουλήκια δεν λησμονούν, άλλωστε το σύνθημα των ομοίων τους στην Αφ. Ευρ. Στις συνθήκες που επικρατούσαν εκεί, η κύρια και η μόνη αντίσταση στην εντατικοποίηση και την εκμετάλλευση εκδηλώνονταν μέσω του σαμποτάζ στην παραγωγή. Οι εργαζόμενοι ζούσαν στο πετσί τους μια αφόρητη κατάσταση και κατανοούσαν ότι δεν θα μπορούσαν να ξεφύγουν απ' αυτή όσο κι αν αύξαιναν την παραγωγή, όπως τους το ζητούσαν οι διεφθαρμένοι γραφειοκράτες. Κάθε άλλο. Το μόνο που θα κατάφερναν θα ήταν να γεμίσουν κι άλλο τις τσέπες των αφεντικών τους. "Αυτοί κάνουν πως δουλεύουμε" ήταν ένα από τα σλόγκαν που κυκλοφορούσαν ευρέως. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα προσφέρει η Πολωνία στις αρχές του '80: Σε εργοστάσιο κατασκευής τρακτέρ το σαμποτάζ είχε τέτοιες διαστάσεις, ώστε ολόκληρο το κατασκευαστικό συγκρότημα τελείωνε ένα τρακτέρ την εβδομάδα! Έτσι, τα γραφειοκρατικά γουρούνια ωρύονταν ότι "οι εργαζόμενοι διακατέχονται από απουσία ενδιαφέροντος και ζωντάνιας" δηλ. ήταν τεμπέληδες. Πάντως, ένας απ' τους λόγους που οδήγησαν στην

κατάρρευση τα καθεστώτα του ανατολικού μπλόκ ήταν και η τέτοια αντίδραση των καταπιεσμένων.

Οι μεσοβέζικες λύσεις αποδείχτηκαν, περίτρανα πια, ότι είναι εγκληματικές. Κινητήριοι μοχλός για την πρόοδο και την ευτυχία των ανθρώπων είναι η ανατροπή του παρόντος εγκληματικού συστήματος εκμετάλλευσης και η οργάνωση της κοινωνίας πάνω στις βάσεις της ελευθερίας και του κομμουνισμού, δηλ. της αναρχίας.

Σ' αυτή την αναρχική κοινωνία η καθαυτή δουλειά θα είναι μόνο λίγες ώρες ημερησίως. Ας σκεφτούμε μόνο ότι ο σκοπός της δε θα 'ναι η συσσώρευση πλούτου αλλά η ικανοποίηση των βασικών αναγκών του ανθρώπου. Δεν θα υπάρχουν άνεργοι, οι διευθυνταδες-μεσάζοντες και τα παραστικά επαγγέλματα θα είναι άχρηστα και ως εκ τούτου θα πάψουν να υπάρχουν. Συνεπώς, ένα τεράστιο ανθρώπινο δυναμικό θα συμμετάσχει ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ στην παραγωγή.

Η αποξένωση και η αλλοτρίωση, η φθορά και η διαφθορά που είναι συνηφασμένες με την καπιταλιστική εργασία θα περιοριστούν στο ελάχιστο. Και τούτο διότι οι εργαζόμενοι θα είναι οι κύριοι των χώρων εργασίας χωρίς τ' αφεντικά, τους προϊσταμένους και τους επιστάτες πάνω απ' το κεφάλι τους να τους πιέζουν και να τους απειλούν. Αυτοί θα αποφασίζουν και θα διευθύνουν, αυτοί οι ίδιοι θα ελέγχουν τα μέσα παραγωγής και τα παραγόμενα αγαθά. Ο κάθε εργαζόμενος δε θα 'ναι ένα άπρόσωπο ων, ή μάλλον ένα πράγμα, αλλά θα συμμετάσχει ως μια ενεργή προσωπικότητα. Οι χώροι εργασίας δε θα 'ναι ανθυγιεινοί κι επικίνδυνοι, αλλά θα υπάρξει ένα περιβάλλον ευχάριστο (όπου αυτό είναι δυνατόν) κι ασφαλές. Κάτω από τέτοιες συνθήκες θα δίνουν τον καλύτερο εαυτό τους, διότι θα νιώθουν ότι πράγματι συνεισφέρουν στον εαυτό τους, στον άμεσο περίγυρό τους, στην κοινωνία γενικά. Στην αναρχική κοινωνία "Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΘΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ".

Μετά τη δουλειά ο άνθρωπος θα έχει όλο το χρόνο (αλλά και το κουράγιο) να ενδιαφερθεί για τα κοινά, ν' ασχοληθεί με τα ιδιαίτερα ενδιαφέροντα του, ν' αναδείξει και να πραγματοποιήσει την προσωπικότητά του. Με λίγα λόγια, η ανθρώπινη δημιουργία θα είναι αυτή που θα 'χει τον πρώτο λόγο και ο άνθρωπος θα είναι αυτός που θα προάγει τη ζωή του, μην περιμένοντας από κανέναν "μεγάλο ηγέτη" να πράξει για λογαριασμό τους και από κανένα θεό να κάνει τα "θαύματα" του.

Σημειώσεις

¹ Ο όρος προέρχεται απ' το όνομα του ρώσου εργάτη ορυχείων Σταχάνωβ. Οι Σταχανοβίστες αποτέλεσαν ένα προνομιούχο στρώμα εργατών στην προπολεμική ΕΣΣΔ. Σκοπός να παροτρύνουν και να πιέζουν τη μεγάλη μάζα των εργατών να αυξήσει την παραγωγικότητα. Ήταν ένας τρόπος που έθεσε σε εφαρμογή το σοβιετικό κράτος για να αυξήσει το ποσοστό της υπεραξίας που κερδίζονταν συλλογικά η διεφθαρμένη γραφειοκρατία.

² Κάτεργο του Λάτση, δημοστήριο της "ΠΕΤΡΟΛΑ", 2-9-1992.

Δώδεκα εργαζόμενοι παθαίνουν ολικά εγκαύματα, ύστερα από έκρηξη, και πεθαίνουν τις αμέσως επόμενες ώρες. Ο τότε υπουργός οικονομικών Παλαικοσσάς δηλώνει, λίγες ώρες μετά, ότι πρόκειται για ένα ακόμη εργατικό ατύχημα, μην περιμένοντας να ανακοινωθεί ούτε και αυτό το τυπικό πόρισμα της "αρμόδιας" επιτροπής εμπειρογνομώνων.

K.M. - Π.Ν. Κορδής

Μαζική μήνυση κατά TEXACO

Στις 13 Νοέμβρη το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο του Νότιου Τομέα της Ν. Υόρκης απέρριψε την αίτηση αποζημίωσης ύψους 1,5 δις δολαρίων που είχε υποβληθεί εκ μέρους τριάντα χιλιάδων ινδιάνων και αγροτών από το Εκουαδόρ, κατά της Texaco. Η μήνυση είχε υποβληθεί το 1993, εξαιτίας της εκτεταμένης περιβαλλοντικής καταστροφής από τη δραστηριότητα εικοσιπέντε χρόνων στην περιοχή του Αμαζονίου.

Η απορριπτική απόφαση του δικαστή βασίστηκε κυρίως στις θέσεις της κυβέρνησης του Εκουαδόρ. Ο ίδιος είπε πως, χωρίς την υποστήριξη από την κυβέρνηση, η απόφασή του δε θα είχε ισχύ. Όμως, το Εκουαδόρ έχει τώρα νέα κυβέρνηση που στις 22 Νοέμβρη παρενέβη επίσημα για να υποστηρίξει τους μηνυτές. Αυτή η νέα εξέλιξη είναι ικανή να ανατρέψει τη δικαστική απόφαση.

Η Texaco παραχώρησε τις τοπικές επιχειρήσεις της στην κυβέρνηση του Εκουαδόρ το 1992, αφήνοντας μια κληρονομιά οικολογικής καταστροφής όπως η διαρροή 17 εκατομμυρίων γαλονιών αργού πετρελαίου, το χύσιμο στη θάλασσα 20 εκατομμυρίων γαλονιών τοξικού νερού από τη βιομηχανία, η δημιουργία τουλάχιστον 600 ακάλυπτων χώρων αποκομιδής τοξικών αποβλήτων. Όλες οι παραπάνω ενέργειες είναι παράνομες σύμφωνα με τους νόμους των ΕΠΑ. Πολλοί ινδιάνοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πατρική γη τους, εξαιτίας της εγκατάστασης εκεί των δραστηριοτήτων της Texaco, ενώ πολλοί άνθρωποι έχουν εκτεθεί στη μόλυνση που αυτές προκάλεσαν.

Αυτή η υπόθεση είναι ιδιαίτερα σημαντική, γιατί μπορεί να χρησιμεύσει ως δεδικασμένο σε άλλες περιπτώσεις όπου πολυεθνικές, με έδρα τις ΕΠΑ, παραβιάζουν τους νόμους του στο εξωτερικό. Αυτή τη στιγμή εκκρεμούν τέτοιες μηνύσεις κατά της Royal Dutch Shell και της Freeport Mac Moran.

Στις ΕΠΑ, η Rainbow Coalition του J. Jackson, καθώς και περιβαλλοντικές και ανθρωπιστικές οργανώσεις διεξάγουν μπουκότatz ενάντια στην Texaco, για τη δράση της στο Εκουαδόρ και τη Μπούρμα.

πηγή: Project Underground

Αντιπυρηνική κινητοποίηση στη Ρωσία

Την Κυριακή 8 Δεκέμβρη, θα διεξαχθεί δημοψήφισμα για τη συνέχιση ή όχι της κατασκευής εργοστασίου πυρηνικής ενέργειας στην περιφέρεια Kastroma της βορειοανατολικής Ρωσίας. Η διενέργεια του δημοψηφίσματος είναι αποτέλεσμα πολύχρονης δραστηριότητας της τοπικής αντιπυρηνικής πρωτοβουλίας "Στο όνομα της ζωής". Αυτό θα είναι το πρώτο δημοψήφισμα τέτοιου είδους στη Ρωσία. Σύμφωνα με το σύνταγμα του 1993, για να γίνει κάτι τέτοιο χρειάζεται να γίνει μια αίτηση με δέκα χιλιάδες υπογραφές.

Η κατασκευή του εργοστασίου ξεκίνησε το 1981, προχώρησε όμως με πολύ αργούς ρυθμούς ως το 1990, όταν η τοπική κυβέρνηση αποφάσισε τη διακοπή των εργασιών. Μετά, όμως, από πιέσεις των ενδιαφερόμενων βιομηχανιών, άλλαξε γνώμη, ξανά, το 1992.

Η περιοχή της Kastroma δεν είναι βιομηχανοποιημένη, και η λειτουργία πυρηνικού εργοστασίου θα απειλήσει σοβαρά τη φυσική ομορφιά της. Επίσης, τονίζεται η επικινδυνότητα της περιοχής εγκατάστασής του, αφού υπάρχει σεισμική δραστηριότητα και το έδαφος είναι ασταθές και επιρρεπές σε κατολισθήσεις, ενώ θα απειληθούν με μόλυνση τα υπόγεια κοιτάσματα νερού που τροφοδοτούν τον τοπικό πληθυσμό.

Το 1993, ξεκίνησε η συλλογή υπογραφών για τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος, και μέσα σε τρεις μήνες υπήρχαν ήδη 16.000. Οι αρχές προσπάθησαν να καθυστερήσουν τη διαδικασία, ενώ σύντομα ένα τοπικό δικαστήριο θεώρησε άκυρες τις 6.000 υπογραφές.

Μπροστά στο αδιέξοδο, οι οικολόγοι αποφάσισαν να επαναλάβουν εξ αρχής τη διαδικασία, και τελικά μάζεψαν 36.525 υπογραφές, αριθμός πολύ μεγάλος για να αγνοηθεί σε σύνολο πληθυσμού 800.000 κατοίκων.

Έτσι, έγινε δυνατή η πραγματοποίηση αυτού του δημοψηφίσματος, που θα επιτρέψει στους κατοίκους της Kostroma να αποφασίσουν για ένα σημαντικό θέμα που αφορά τη ζωή τους.

Βράβευση φυλακισμένου τούρκου δημοσιογράφου

Η νεοορκέζικη Επιτροπή για την Προστασία των Δημοσιογράφων βράβευσε, την περασμένη Τρίτη τον τούρκο εκδότη Ocaik Isik Yuztzu, για τη θαρραλέα άσκηση της δημοσιογραφίας από την εφημερίδα Ozgur Gundem.

Η ανακοίνωση έγινε στα Ενωμένα Έθνη, όπου και διαβάστηκε επιστολή που έστειλε από τη φυλακή της Sakarya, όπου βρίσκεται από το 1994.

"Ζούμε σε δύσκολους καιρούς, όπου οι ισχυροί έχουν αυξήσει την τρομοκρατική πίεση τους σ' όλη τη χώρα, ειδικά εκεί όπου ζουν οι κούρδοι, όπου δημοσιογράφοι δολοφονούνται, εξαφανίζονται, φυλακίζονται, δέρονται, όπου γραφεία εφημερίδων καίγονται και γίνονται στόχοι βομβιστικών επιθέσεων, όπου έντυπα με ανορθόδοξες απόψεις ή ειδήσεις λογοκρίνονται ή κατάσχονται", αναφέρει στην επιστολή του.

Ο Yuztzu ήταν εκδότης της εφημερίδας Ozgur Gundem, που αναφερόταν στο κουρδικό ζήτημα. Εκεί, δημοσιεύτηκαν άρθρα για τους συστηματικούς βασανισμούς πολιτικών κρατούμενων και αναφορές για τις συγκρούσεις στη νοτιοανατολική Τουρκία. Η εφημερίδα εξαναγκάστηκε σε κλείσιμο, ενώ ο Yuztzu καταδικάστηκε σε δεκαπενταετή φυλάκιση, με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο.

Εκτελέσεις στην Ουκρανία

Την περασμένη Παρασκευή 29 Νοέμβρη αποκαλύφθηκε ότι τουλάχιστον εκατό άνθρωποι έχουν εκτελεστεί στην Ουκρανία, φέτος. Η ανακοίνωση αυτή, έγινε κατά τη διάρκεια συνέντευξης τύπου μετά το τέλος διεθνούς σεμιναρίου σχετικά με τη θανατική ποινή, που οργανώθηκε από το Συμβούλιο της Ευρώπης, στο Κίεβο της Ουκρανίας.

Πρόκειται για το μεγαλύτερο αριθμό εκτελέσεων στον κόσμο, φέτος, μετά την Κίνα. Ο Zsolt Nemeth, παρατηρητής του Συμβουλίου της Ευρώπης για την τήρηση των διεθνών δεσμεύσεων και υποχρεώσεων της Ουκρανίας, απαίτησε την άμεση αναστολή όλων των εκτελέσεων, την παρουσίαση χρονοδιαγράμματος για την κατάργηση της θανατικής ποινής, καθώς και τη δημοσιοποίηση των ονομάτων των εκτελεσθέντων, οι οποίοι θάφτηκαν σε ανώνυμους τάφους, ενώ οι οικογένειές τους δεν ειδοποιήθηκαν για την τύχη τους. Σύμφωνα με νόμο του 1993, οι πληροφορίες σχετικά με τις θανατικές καταδίκες αποτελούν κρατικό μυστικό.

Ο υπουργός δικαιοσύνης της Ουκρανίας επιβεβαίωσε 89 εκτελέσεις μόνο για το πρώτο μισό του 1996, και δήλωσε ότι πιστεύει πως η Ουκρανία πρέπει να τηρήσει τη δέσμευσή της για την κατάργησή τους.

Αντιπρόσωπος της Διεθνούς Αμνηστίας δήλωσε στη συνέντευξη τύπου πως η ουκρανική κυβέρνηση πρέπει να προχωρήσει άμεσα σε πέντε μέτρα. Πρώτα, να

υπάρξει πολιτική απόφαση για μη υπογραφή άλλων καταδικών σε θάνατο. Έπειτα, να δοθεί διαταγή στους διευθυντές φυλακών για αναστολή των εκτελέσεων. Τρίτο, να προετοιμάσει η κυβέρνηση την κοινή γνώμη για την κατάργηση της θανατικής ποινής. Τέταρτο, να υπογράψει το Πρωτόκολλο αρ.6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, που προβλέπει την κατάργηση της θανατικής ποινής σε καιρό ειρήνης. Τέλος, να υπάρξει νομοθετική ρύθμιση για την κατάργησή της από τον ποινικό κώδικα.

Σύμφωνα με την οργάνωση, οι συγγενείς ενός εκτελεσθέντος τον Οκτώβρη, ισχυρίζονται πως ήταν αθώος και καταδικάστηκε με βάση ομολογία που του απέσπασαν με τη βία. Τον Οκτώβρη του 1994, κλήθηκαν έξι φορές οι Πρώτες Βοήθειες για να τον περιθάψουν, μετά από ξυλοδαρμούς, ενώ ήταν κρατούμενος. Οι αρχές της φυλακής αρνήθηκαν να του δώσουν φάρμακα που είχαν φέρει οι συγγενείς του.

Η Ουκρανία είχε δεσμευτεί να υπογράψει το Πρωτόκολλο αρ.6 μέσα σε ένα χρόνο από την ένταξή της στο Συμβούλιο της Ευρώπης, που πραγματοποιήθηκε στις 9 Νοέμβρη 1995. Αξιωματούχος του Συμβουλίου δήλωσε πως δεν μπορεί να καταλάβει γιατί έγιναν τόσες εκτελέσεις, και πως μ' αυτό τον τρόπο η Ουκρανία κάνει κακό στην εικόνα της απέναντι στην Ευρώπη.

πηγή: Διεθνής Αμνηστία

Νέα αντάρτικη ομάδα στο Μεξικό

Μια καινούργια αντάρτικη οργάνωση ανακοίνωσε τη δημιουργία της στο Μεξικό, κατά τον εορτασμό της Μέρας της Επανάστασης, στέλνοντας σε αρκετές εφημερίδες ένα επτασέλιδο μανιφέστο. Ο Επαναστατικός Στρατός της Λαϊκής Εξέγερσης (ERIP) ανακοίνωσε πως είναι μια ένοπλη δύναμη "από το λαό και για το λαό", αποτελούμενη από χωρικούς, ινδιάνους, εργάτες και μικροϊδιοκτήτες, χαιρέτησε τον "ηρωικό αγώνα" των Ζαπατίστας και του EPR, και απαίτησε τη παραίτηση του προέδρου Zedillo. Δήλωσε, ακόμα, ότι θα επικεντρώσει τη δραστηριότητά του στο κέντρο και το βορρά του Μεξικού.

Μια βδομάδα νωρίτερα, ο subcomandante Marcos είχε πει πως καινούργιες αντάρτικες ομάδες έχουν εμφανιστεί στη χώρα. "Υπάρχουν τρεις ή τέσσερις ένοπλες ομάδες που η κυβέρνηση δεν θέλει να αναγνωρίσει στις πολιτείες Hidalgo, Oaxaca, Veracruz και Puebla".

Ο Zedillo, όταν του ζητήθηκε από το Reuters να σχολιάσει την παραπάνω δήλωση είπε πως δεν γνωρίζει να υπάρχει τρίτη αντάρτικη ομάδα.

Πάντως, η εφημερίδα El Universal ανέφερε ότι σε απομακρυσμένη περιοχή της Oaxaca, έχει γίνει αντιληπτή η ύπαρξη άλλης μιας ομάδας, από το Μάρτη. Πιστεύεται ότι ίσως δημιουργήθηκε από οπαδούς του "comandante Red", ενός αποστάτη του στρατού που καθοδηγούσε μια μικρή επαναστατική ομάδα, από το 1989 ως το 1993, όταν σκοτώθηκε από το στρατό.

πηγή: Arm the spirit

Λαϊκή εκστρατεία στο Δουβλίνο

Την περασμένη βδομάδα, και ενώ έξω από το κτίριο της δημορχίας διαδήλωναν περίπου διακόσια άτομα, το δημοτικό συμβούλιο του νότιου Δουβλίνου αποφάσισε την αναστολή του ορισμού τιμής χρέωσης για την παροχή νερού. Το νέο ακολούθησε διαρροή από την κυβέρνηση ότι δεν θα προβλέπεται τέτοιο έσοδο στον ερχόμενο προϋπολογισμό. Οι πολιτικοί όλων των κομμάτων αναγκάστηκαν να παραδεχτούν το αναπόφευκτο γεγονός ότι είχαν ηττηθεί από τον απλό λαό του Δουβλίνου, που ύψωσε το ανάστημά του απέναντι στις απειλές και τους μπράβους τους.

Αυτό είναι το επιστέγασμα της τριχρονης εκστρατείας ενάντια στη χρέωση του νερού. Ο αγώνας εντάθηκε πριν από δύο χρόνια, όταν κλήθηκαν να πληρώσουν τους απλήρωτους λογαριασμούς εκατοντάδες άνθρωποι. Τότε δημιουργήθηκε η Federation of Anti Water Charges Campaigns, με σκοπό το συντονισμό των προσπαθειών. Οργανώθηκαν σε κάθε γειτονιά περίπολοι, που

εμπόδιζαν τους υπαλλήλους του δήμου να κόψουν την παροχή από αυτούς που δεν είχαν πληρώσει. Αρχικά, ο τύπος και τοπικοί παράγοντες αντιμετώπισαν την προσπάθεια με σαρκασμό, όμως άλλαξαν γνώμη, καθώς ο δήμος κατάφερε να κόψει την παροχή νερού σε μόλις δώδεκα σπίτια, όπου μάλιστα αποκαταστάθηκε μέσα σε λίγες ώρες.

Η νέα "εργατική" κυβέρνηση, που ανέλαβε στις αρχές του 1995, δοκίμασε άλλη τακτική. Αντί να κόβεται η παροχή νερού, κλήθηκαν αυτοί που δεν πλήρωναν να παρουσιαστούν στο δικαστήριο. Ο κόσμος έδωσε και εκεί το δυναμικό παρών, ενώ ασκήθηκε έφεση σε όλες τις καταδικαστικές αποφάσεις.

Η κινητοποίηση πέτυχε τελικά, γιατί οργανώθηκε από τον ίδιο τον κόσμο, χωρίς τη μεσολάβηση κομμάτων και παραγόντων, άλλωστε ήρθε αντιμέτωπη με δύο διαφορετικές κυβερνήσεις συνασπισμού όπου τα κυριότερα κόμματα συμμετείχαν.

Πηγή: Workers Solidarity Movement

Οι καταλήψεις του Βερολίνου απειλούνται

Παρά το κρύο και την έντονη παρουσία των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας περισσότεροι από 3000 άνθρωποι διαδήλωσαν τη συμπαράστασή τους στις καταλήψεις σπιτιών του Βερολίνου, στις 30 Νοέμβρη. Τέσσερα άτομα συνελήφθησαν, αν και δε συνέβησαν σοβαρά επεισόδια.

Το κίνημα των καταλήψεων στο Βερολίνο έχει δεχτεί σοβαρά χτυπήματα, εδώ και ένα χρόνο. Η συντηρητική τοπική κυβέρνηση, αποτελούμενη από χριστιανοδημοκράτες και σοσιαλδημοκράτες έχει θέσει ως στόχο την εξαφάνιση των καταλήψεων μέχρι το 1998, όταν η πόλη θα ξαναγίνει πρωτεύουσα της Γερμανίας.

Η κατάληψη της Marchstrasse, τελευταία του δυτικού Βερολίνου, εκκενώθηκε το καλοκαίρι, όπως και περίπου 10 ακόμα στο ανατολικό. Με εξαίρεση κάποιες επιθέσεις αντιποίνων, η αντίδραση στην καταστολή δεν υπήρξε ικανή να τη σταματήσει. Το αριστερό κόμμα PDS προωθεί μια φόρμουλα νομιμοποίησης των τελευταίων καταλήψεων στον ανατολικό τομέα, με εγκατάλειψη του ανατρεπτικού χαρακτήρα τους, ενώ έχουν εκδηλωθεί και εμπρηστικές επιθέσεις εναντίον τους.

Στις αρχές του '80, υπήρχαν περίπου 200 καταλήψεις στο δυτικό Βερολίνο, πολλές από τις οποίες αργότερα νομιμοποιήθηκαν. Μετά την πτώση του Τέλχους, έγιναν περίπου άλλες τόσες στο ανατολικό. Όταν μαζικές συγκρούσεις εξαιτίας της εκκένωσης των καταλήψεων της Mainzerstrasse έριξαν την τοπική κυβέρνηση το Νοέμβρη του 1990, πολλές καταλήψεις νομιμοποιήθηκαν και υπήρξε ένα άτυπο μορατόριουμ για τις υπόλοιπες, αν και εμποδίστηκε η δημιουργία νέων. Τώρα, όμως, η κατάσταση άλλαξε, καθώς το Βερολίνο ετοιμάζεται να γίνει η γυαλιστερή πρωτεύουσα της Γερμανίας.

πηγή: Arm the spirit

Η προβοκάτσια της πλατείας Φοντάνα και η στρατηγική της έντασης

Στις 12 Δεκεμβρίου 1989 ανατινάσσεται μια βόμβα στην Αγροτική Τράπεζα της πλατείας Φοντάνα στο Μιλάνο, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν περαστικοί και πελάτες της τράπεζας. Όπως αποδείχτηκε αργότερα, η βόμβα είχε τοποθετηθεί από νεοφασίστες, καθοδηγούμενους από μυστικές υπηρεσίες. Αμέσως μετά την έκρηξη συλλαμβάνονται οι αναρχικοί Valpreda και Pinelli ως υπαίτιοι της πολύνεκρης σφαγής. Στις 15 Δεκεμβρίου του 1989, ο Pinelli, σιδηροδρομικός και γραμματέας του τοπικού Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, βρίσκεται νεκρός στο πεζοδρόμιο μπροστά από ένα αστυνομικό τμήμα του Μιλάνου. Τέσσερις ορόφους πάνω απ' το κεφάλι του στέκει ορθάνοιχτο το παράθυρο της αίθουσας ανακρίσεων. Η εκδοχή των μπάτσων: κατά τη διάρκεια της ανάκρισης, κάποιος αστυνομικός παρά το βαρύ κρύο, άνοιξε το παράθυρο "γιατί το δωμάτιο ήταν γεμάτο καπνό" και ο Πινέλλι βρήκε την ευκαιρία να ριχτεί στο κενό "από τύψεις". Ο γελοίος αυτός ισχυρισμός κατέρρευσε από την πρώτη στιγμή (εξάλλου, οι μπάτσοι έπεσαν σε τεράστιες αντιφάσεις) και η μόνη αμφιβολία που υπήρχε ήταν αν η αναμφισβήτητη δολοφονία του Πινέλλι από τους μπάτσους έγινε προσχεδιασμένα με εκπαράθωση, ενώ ο Πινέλλι ήταν ακόμη καλά στην υγεία του, ή αν τον πέταξαν από το παράθυρο για να συγκαλύψουν το θάνατο ή το βαρύ του τραυματισμό κατά τη διάρκεια της ανάκρισης.

Η δολοφονία του Πινέλλι ήταν για την Ιταλία η αρχή της εποχής της "στρατηγικής της έντασης".

Η Ιταλία, εκείνη την εποχή (όπως εξάλλου και σήμερα, αλλά με διαφορετικό τρόπο) χαρακτηριζόταν από όλες τις αντιφάσεις και αντιθέσεις του ευρωπαϊκού καπιταλισμού (δυναμική αστική τάξη, άκαμπτη κρατική γραφειοκρατία, δυνατό συντηρητικό κόμμα - Χριστιανοδημοκρατία, ένα ακμαίο σταλινικό κόμμα που ήθελε να καυχάται για τον "ευρωπαϊκό κομμουνισμό" του, φασιστές σε υψηλά πόστα του κράτους και μια μεσαία κεφαλαιοκρατία που είχε σχέσεις με παράλληλες εξουσίες όπως η Ρ2 και η Μαφία), του ευρωπαϊκού καπιταλισμού που ακριβώς εκείνη την περίοδο δεχόταν ισχυρά χτυπήματα απ' το εργατικό και νεολαϊστικό κίνημα του '68, ενώ ταυτόχρονα επιχειρούσε την ολοκληρωτική επανασυγκρότηση και αναδιάρθρωσή του.

Το εργατικό κίνημα είχε αρχίσει να αποδυναμωθεί απ' τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες και αμφισβητούσε άμεσα τους εξουσιαστικούς θεσμούς και το κράτος, μεταφέροντας την ταξική πάλη απ' το εργοστάσιο σε κοινωνικούς χώρους όπου κυριαρχούσε η τριτογενής παραγωγή (υπηρεσίες) ή ο "ελεύθερος χρόνος". Την ίδια περίοδο, αναπτυσσόταν το "φοιτητικό" κίνημα στους χώρους "παρκαρίσματος" της ανεργίας (όπως αποκαλούσαν οι εξεγερμένοι τα πανεπιστήμια), που είχε ριζοσπαστικοποιηθεί μέσα από την απευθείας σύγκρουση με το κράτος, τους σταλινικούς και την ασφυκτική καθημερινή πραγματικότητα της ανεργίας και της συνεχούς απόρριψης και περιθωριοποίησης που είχε ενταθεί λόγω της αναδιάρθρωσης της οικονομίας. Το κεφάλαιο είχε εγκαταστήσει τη "διάχυτη κρίση", μέσα από την οποία προσπαθούσε να διαχωρίσει το τμήμα της εργατικής τάξης με το οποίο οι μηχανισμοί της εξουσίας σκόπευαν να διαπραγματευτούν μια εγγυημένη αναπαραγωγή της εκμετάλλευσης από την απέραντη πλειονότητα των αποκλεισμένων, των "μη-εξασφαλισμένων", την πρώτη ύλη της κοινωνίας-συνθέσης περιθωρίων. Η ανώτερη αστική τάξη προσπαθούσε, με τη διάλυση του κοινωνικού ιστού, τη διάχυση της κρίσης και τη διάγνωση των κατασταλτικών μηχανισμών, να διαμορφώσει μια "κατάσταση έκτακτης ανάγκης", που θα νομιμοποιούσε μια επέμβαση της για να "διασωθεί" η αστική δημοκρατία που "απειλούνταν από τους φανατικούς εξτρεμιστές του '68", νομιμοποιώντας παράλληλα την επέκταση του κράτους σε κοινωνικούς χώρους στους οποίους δεν είχε ως τότε καταφέρει να διεισδύσει.

Σ' αυτήν ακριβώς τη φάση, το ιταλικό κρά-

τος και οι μυστικές υπηρεσίες έθεσαν σε εφαρμογή ένα σχέδιο καθορισμού και διοίκησης των νέων μορφών επαναστατικού αγώνα σε πεδία όπου θα μπορούσαν να τις εξουδετερώσουν αποτελεσματικά, σημασιολογώντας τις με τέτοιους όρους ώστε να τις αποκόπουν από την κοινωνία, που γνώριζε ισχυρούς κλυδωνισμούς από τη "συνεχή κρίση". Νεοφασίστες, υποστηριζόμενοι από μυστικές υπηρεσίες, πραγματοποιούν τυφλά βομβιστικά χτυπήματα, πυροβολούν διαδηλωτές και πετούν εκρηκτικούς μηχανισμούς σε εργατικές συγκεντρώσεις, ενώ, συγχρόνως, εξαπολύεται ένα κύμα καταστολής, με εξωφρενικές δίκες, σκευωρίες, δολοφονίες αγωνιστών.

Η έντονη χρήση πολιτικής βίας από τη χριστιανοδημοκρατική δεξιά και τους νεοφασίστες οδηγούσε σε ένα σημείο όπου η έντονη απάντηση από το επαναστατικό κίνημα άρχιζε να φαίνεται όχι απλά λογική, αλλά και αναπόφευκτη. Έτσι, την ίδια στιγμή που το κίνημα έβρισκε νέους δρόμους αγώνα και διαμόρφωνε νέες δομές και αντιλήψεις, ταυτόχρονα επανέκαμπταν παλιές λενινιστικές αντιλήψεις για την κατάληψη της εξουσίας και την καταστροφή του κράτους με χτυπήματα στην "καρδιά του" (την "κυβέρνηση των πολυεθνικών").

Παράλληλα, το Ιταλικό Κομμουνιστικό Κόμμα και όλη η επίσημη αριστερά χαφιεδολογούσε και συμμετείχε στην ένταση, λανθάνοντας θεωρίες όπως αυτή των "δύο κοινωνιών", μια προπαισμένη εκβίασμού του επαναστατικού κινήματος ώστε να υποταχθεί στη γραμμή του "εξασφαλισμένου προλεταριάτου", αφού δεν μπορούσε να ενσωματωθεί στην "κανονική" κοινωνία. Ήδη απ' τις αρχές του '60, στα πλαίσια της "αποσταλινολογίας", το ΙΚΚ είχε εφευρέσει τον "ευρωπαϊκό κομμουνισμό", δηλαδή τη θεωρία ότι για κάθε χώρα υπάρχουν ιδιαίτεροι εθνικοί δρόμοι για τον σοσιαλισμό και ο ιταλικός δρόμος είναι ο "συνταγματικός" και όχι η σύγκρουση. Όταν αυτή η θεωρία διατυπώθηκε από τον γραμματέα του ΙΚΚ Παλμίρο Τολιάτι, είχε προκαλέσει τις επικρίσεις του Μάο Τσε Τουνγκ, και έτσι οι ακραίες τάσεις μέσα στο ΙΚΚ θεώρησαν ότι θα μπορούσαν να εκφραστούν μέσα από την επιχειρηματολογία του ΚΚΚίνας. Ένα μεγάλο μέρος του ένοπλου κινήματος που θα αναπτυσσόταν σε λίγο, θα είχε έντονες αναφορές στον "μαοισμό".

Σταδιακά, ξεκίνησε ένα είδος "εμφυλίου πολέμου" ανάμεσα στο κράτος- "εγγυητή" της αστικής "δημοκρατίας" από τη μια και της "περιθωριακής κοινωνίας" από την άλλη, που από τα κινήματα του '68 περνούσε στον ένοπλο αγώνα. Ένας "εμφύλιος πόλεμος" ευνοϊκός για την κυριαρχία, αφού ήταν μια αναμέτρηση της αστυνομίας, των παρακρατικών και των μυστικών υπηρεσιών όχι με την κοινωνία, αλλά με μηχανισμούς "αντιπροσωπευσης" του προλεταριάτου, όχι μια γενικευμένη σύγκρουση αλλά μια αντιπαράθεση των αποκλεισμένων, αν και το διάχυτο "μικρο-τρομοκρατίας" που συνόδευε τις "μεγάλες" ένοπλες οργανώσεις δημιουργούσε μία αίσθηση γενίκευσης της αναμέτρησης.

Η εξέγερση που γεννιόταν από τον αποκλεισμό που επέβαλλε το κράτος και οι θεσμοί κυριαρχίας πάνω στις νέες επιθυμίες και τις ανάγκες μιας ολόκληρης γενιάς είχε μεταστραφεί σε αυτό το είδος "εμφυλίου πολέμου" που ήταν πράγματι "πρωτότυπο" και άκρως θεαματικοποιημένο. Η εξουσία δεν χρησιμοποιούσε μόνο φασίστες, νέα στρατιωτικά και αστυνομικά μέσα, έκτακτες νομοθεσίες, όπλα ψυχολογικά και πληροφορικής, αλλά επιπλέον κάλυψε με μια γλοιώδη ομίχλη κάθε έκφραση της καθημερινότητας, αξιοποιώντας την προσπάθεια των Μ-Λ οργανώσεων να πλήξουν στρατιωτικά το κράτος, μια τακτική που σύμφωνα με την αντίληψη της ένοπλης πρωτοπορίας θα είχε ως αποτέλεσμα η εξουσία να αναγκαστεί να "αποκαλύψει το πραγματικό της πρόσωπο" και επομένως να τεθεί ανοιχτά στην κοινωνία το ζήτημα της ένοπλης πάλης ή να επιβληθεί από τις περιστάσεις. Αυτός ήταν ο στόχος των λενινιστικών οργανώσεων, που επεδίωκαν να χτυπήσουν "στην καρδιά του κράτους", ώστε να δημιουργηθούν συνθήκες γε-

νικευμένης ένοπλης σύγκρουσης που "θα ριζοσπαστικοποιούσαν την εργατική τάξη".

Ενώ τα κινήματα που είχαν γεννηθεί μέσα από τα εκρηκτικά για την Ιταλία χρόνια του '68 και '69 έθεταν το ζήτημα της κοινωνικής απελευθέρωσης, οι λενινιστικές οργανώσεις και η επιλογή τους του χτυπήματος "κεντρικών στόχων" βάθαιναν τον κατακερματισμό μέσα στο κίνημα και βοηθούσαν το κράτος να απομονώσει, να απονοματοποιήσει και να εξουδετερώσει τις πραγματικές συγκρούσεις, αποκόποντας Γ.Ε.Σ. από τα πραγματικά πεδία τους (το σύνολο της κοινωνίας). Σε αυτό συνετέλεσε και ένα μεγάλο τμήμα της "ιταλικής αυτονομίας", το οποίο, προσκολλημένο στο κομμουνιστικό του παρελθόν, αναζητούσε τις συνθήκες εκείνες που θα επέτρεπαν την "έφοδο στον ουρανό" με μια αντίληψη λενινιστική. Έτσι, η αυτονομία, παρόλο που ήταν το ρεύμα που δημιουργούσε τους όρους ενδυνάμωσης, ριζοσπαστικοποίησης και διεύρυνσης του κοινωνικού κινήματος, το ρεύμα που προσπαθούσε να ερμηνεύσει την κοινωνικο-πολιτικο-οικονομική πραγματικότητα της εποχής, εξαιτίας των συνθηκών που δημιουργούσε ο "υπόγειος εμφύλιος πόλεμος", σύρθηκε σε επιλογές αντιπαράθεσης μηχανισμών (ένα πεδίο όπου έτσι κι αλλιώς ο εχθρός είναι ασύγκριτα ισχυρότερος) και περιθωριοποιήθηκε, δεχόμενη ταυτόχρονα συντριπτικά χτυπήματα, με χιλιάδες φυλακισμένους, πολλούς νεκρούς και πολύ περισσότερους απελπισμένους και τελικά παραιτημένους από τον κοινωνικό πόλεμο.

Η Ιταλία της δεκαετίας του '70 ήταν ένα συνονθύλευμα του πλούτου του επαναστατικού κινήματος του '68, των οδυνηρών συνεπειών των αποστεωμένων "επαναστατικών" ιδεολογιών του παρελθόντος, του καθεστωτικού ρόλου της επίσημης αριστεράς και παράλληλα του μετασχηματισμού της κυριαρχίας.

Η ανάλυση των γεγονότων εκείνης της περιόδου με αστυνομικούς όρους, η αστυνομική αντίληψη της ιστορίας, δημιουργεί φυσικά μια εσφαλμένη εικόνα της πραγματικότητας. Η διείσδυση των μυστικών υπηρεσιών στις ένοπλες οργανώσεις (ένα γεγονός οπωσδήποτε αναμφισβήτητο) και η δράση της μαφίας και των παρακρατικών, δεν αρκούν για την εξήγηση των όσων συνέβησαν, ή τουλάχιστον για την ερμηνεία τους από την πλευρά της επανάστασης. Οι αστυνομικές ολόκληρης του πλανήτη πάντοτε προσπαθούσαν, και συνήθως τα κατάφερναν, να διεισδύσουν στις παράνομες οργανώσεις. Η εξουσία πάντοτε προσπαθούσε να προσδιορίσει και να νομιμοδοτήσει κοινωνικά, με τους δικούς της όρους και για το δικό της συμφέρον, τις βίαιες εκφράσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού. Ωστόσο η εξουσία δεν

είναι η μόνη που μιλά (εκτός βέβαια αν αυτή που την "πολεμούν" μιλάνε στη γλώσσα της). Σε ανάλογες συνθήκες ακήρυχτου εμφυλίου πολέμου, τη δεκαετία του '20, στην Ισπανία, τα αποτελέσματα ήταν τελείως διαφορετικά. Γιατί εκεί οι ομάδες αυτοάμυνας της CNT δεν δρούσαν στο όνομα της εργατικής τάξης, αλλά προστάτευαν το οργανωμένο αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα από τις δολοφονικές επιθέσεις των φασιστών, των παρακρατικών και της αστυνομίας. Γιατί επέτρεψαν απλά το ρόλο της αυτοάμυνας, χωρίς να αντικαταστούν, ως οργανωμένος παράνομος μηχανισμός, τον κοινωνικό ανταγωνισμό, γιατί ήξεραν πως ο πραγματικός αγώνας διεξαγόταν αλλού.

Εκτός αυτού, απ' ότι τελικά αποδείχτηκε, το κίνημα της αυτονομίας, παρόλο που είχε εμπλουτιστεί με ένα μεγάλο αριθμό σύγχρονων ιδεών και πρακτικών, στον πυρήνα της ανάλυσης του διατηρούσε μια αντίληψη για την καπιταλιστική κοινωνία η οποία ανταποκρινόταν μάλλον στις αρχές του αιώνα και όχι στη δεκαετία του '70. Έτσι, από τη μια ερμήνευε τη σύγχρονη κοινωνία με μια αντίληψη γι' αυτήν που αναλογούσε στη δεκαετία του '20, ενώ από την άλλη υιοθετούσε μορφές αγώνα που και για τη δεκαετία του '20 ήταν λανθασμένες. Αναφερόμενοι στην "καρδιά του κράτους και των πολυεθνικών", διατηρούσαν μια αντίληψη οικονομίστικη, ενώ συγχρόνως αναλάμβαναν το ρόλο της ένοπλης πρωτοπορίας, μιλώντας στο όνομα μιας εργατικής τάξης, που εξάλλου δεν ήταν καθόλου οργανωμένη ως τάξη. Τελικά, αναπαρήγαγαν τόσο το σχήμα της ιεραρχίας, όσο και του διαχωρισμού. Όσο για την "καρδιά του κράτους", μπορεί η δομική μορφή οργάνωσης του σύγχρονου καπιταλισμού να είναι οι πολυεθνικές, όμως η καρδιά του, η καρδιά του κράτους στην εποχή μας είναι το θέαμα και ο διαχωρισμός.

Η στρατηγική της έντασης συνίσταται στην κλιμάκωση μιας οποιασδήποτε αναμέτρησης στο πεδίο όπου αυτός που επιδιώκει την ένταση έχει την υπεροπλία. Και η προβοκάτσια της πλατείας Φοντάνα ήταν η προσπάθεια μεταφοράς του κοινωνικού ανταγωνισμού στο πεδίο εκείνο όπου η εξουσία είχε την υπεροπλία. Ένα έργο που μετά την Ιταλία το έχουμε ξαναδεί να παίζεται πολλές φορές, με διαφορετικές, ανάλογα με τον τόπο και την περίοδο, αναλογίες τραγωδίας και φάρσας.

Η στρατηγική της έντασης δεν είναι κάτι που μπορεί να το χρησιμοποιήσει μόνο το ένα από τα δύο στρατόπεδα. Να εντείνουμε τον αγώνα εκεί όπου μπορούμε και οφείλουμε να έχουμε την υπεροπλία: στη συνείδηση, στην αλήθεια, στην επικοινωνία, στο τέλος των διαχωρισμών, στην αλληλεγγύη...

3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1984: Ατύχημα στο χημικό εργοστάσιο Union Carbide στο Bhopal της Ινδίας προκαλεί το θάνατο χιλιάδων εργατών και χωρικών.

4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1971: Στο Βερολίνο δολοφονείται από μπάτσους ο γραμματέας του τοπικού Αναρχικού Μαύρου Σταυρού Georg von Rauch.

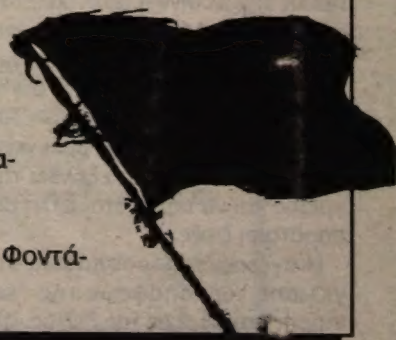
5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1868: Κομμούνα στον Κάδικα της Ισπανίας.

8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1933: Αναρχική εξέγερση στο μεγαλύτερο τμήμα της Ισπανίας.

9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1914: Ο Εμιλιάνο Ζαπάτα και ο Φρανσίσκο Βίγια καταλαμβάνουν την πρωτεύουσα του Μεξικού.

9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1919: Δεύτερο συνέδριο της CNT. Διατύπωση των αρχών του Ελευθεριακού Κομμουνισμού.

12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1969: Έκρηξη στην πλατεία Φοντάνα στο Μιλάνο.

Η πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα

Η περίοδος '95-'96 είναι πολύ πιθανό να χαρακτηριστεί από τους μελλοντικούς ιστορικούς σαν μια από τις πιο κρίσιμες περιόδους για το ελληνικό κεφάλαιο και τους τοπικούς εξουσιαστές. Τα γεγονότα που έλαβαν χώρα στο τελευταίο διάστημα (αποχώρηση Παπανδρέου από την ενεργό πολιτική σκηνή, Πολύτεχνείο, Κύπρος, εκλογές Σεπτεμβρίου) έκλεισαν την περιβόητη "μεταπολιτευτική περίοδο" και εγκαίνιασαν μια καινούρια που οι εξουσιαστές έσπευσαν να ονομάσουν "νέα μεταπολίτευση" ή "νέα εποχή". Αυτή η μετάβαση ήταν αναγκαία για την τοπική άρχουσα τάξη καθώς προσπαθεί με κάθε μέσο να προλάβει τις διορίες που θέτει η Ε.Ε., ώστε να μπορέσει και αυτή να θεωρηθεί ισότιμο μέλος των ήδη οικονομικά ισχυρότερων αρχουσών τάξεων της Ευρώπης. Άλλωστε είναι πάγια ταχτική του ελληνικού κεφάλαιου κάθε φορά που βρίσκεται μπροστά σε αναταραχές να εγκαίνιαζει μια "νέα περίοδο". Έτσι οι αναταραχές του '63-'65 οδήγησαν στη χούντα, οι αναταραχές του '73 στη μεταπολίτευση και οι αναταραχές της περιόδου '91-'93 και του '94-'95 στην πτώση της δεξιάς και τη "νέα μεταπολίτευση" (Η περίοδος '91-'95 αναφέρθηκε χωριστά λόγω διαφορετικών κυβερνήσεων).

Το κεφάλαιο και οι ντόπιοι διαχειριστές του διανύουν αυτή τη στιγμή μια περίοδο αναδιάρθρωσης. Αυτή η περίοδος θα διαρκέσει πολύ λίγο καιρό, ίσως κάποιους μήνες. Και θα έχει λήξει όταν η κοινωνία αρχίσει να νιώθει την πίεση των οικονομικών μέτρων και τη διάλυση του "κοινωνικού" κράτους. Η εκλογή του Σημίτη τόσο στην προεδρία του ΠΑΣΟΚ όσο και στην πρωθυπουργική θέση της χώρας, με "λαϊκή ετυμηγορία", ήταν αυτή που βόλευε το κεφάλαιο. Ο Σημίτης τυγχάνει τη μεγαλύτερη δυνατή προστασία των μεγάλων εκδοτικών κέντρων της Ευρώπης και των ΗΠΑ, με το συγκρότημα Λαμπράκη να έχει αυτόν τον ρόλο εδώ, ενώ ο ΣΕΒ και οι τραπεζίτες και χρηματιστηριακοί κύκλοι (σε ΗΠΑ και Ευρώπη) χαιρέτισαν την εκλογή του και στις δύο θέσεις. Ας μην παρασυρόμαστε από τις κλάψες των Ελλήνων εξουσιαστών στα ΜΜΕ, ότι δήθεν η Ελλάδα είναι παραγκωνισμένη κτλ. Διότι και αυτή αποτελεί ξεκάθαρο μέλος της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας. Μπορεί δηλαδή αυτή τη στιγμή να υστερούν οι οικονομικοί δείκτες, αλλά οι καπιταλιστές συνεχώς επεκτείνουν τη δράση τους και επισυνάπτουν συμφωνίες που το οικονομικό τους μέγεθος είναι από τα μεγαλύτερα στην ιστορία του καπιταλισμού (βλ. Βαρδινογιάννης - ARAMCO). Συνεπώς ο ρόλος του Σημίτη, ως ενδιάμεσος κρίκος μεταξύ κεφάλαιου και λαού, διαμορφώνεται ως εξής: πρέπει πάση θυσία να εφαρμόσουν τα μέτρα εκείνα που θα ισχυροποιήσουν την ελληνική οικονομία στο σύνολο της, ΑΛΛΑ με τις μικρότερες δυνατές κοινωνικές αναταραχές. Μην ξεχνάμε άλλωστε ότι το κεφάλαιο βρίσκεται σε κρίση διεθνώς και προσπαθεί να βρει γερά στηρίγματα ώστε να εξέλθει της κρίσης και να πάρει έτσι άλλη μια παράταση ζωής.

Η αγωνιώδης προσπάθεια σύγκλισης των απόψεων της "κεντρο-αριστεράς" με της δεξιάς, αλ-

λά και της αριστεράς, δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα μέρος της γενικότερης προσπάθειας να πεισθεί ο κόσμος για την αναγκαιότητα της ελεύθερης κίνησης του κεφάλαιου εις βάρος του.

Το πόσο τρομοκρατημένοι είναι οι διαχειριστές της εξουσίας φαίνεται καθαρά και στις δηλώσεις τους, αλλά και στις πράξεις τους. Καταρχήν η ίδια η εμφάνιση των πολιτικών που στις τελευταίες εκλογές είχε σκοπό να πείσει τους ψηφοφόρους ότι όντως κάτι καινούριο συμβαίνει στη χώρα, τονώνοντας έτσι το ενδιαφέρον τους που είχε αρχίσει να χάνεται μετά από παρουσία 30 χρόνων των ίδιων προσώπων. Έπειτα οι δηλώσεις για "έχοντες και κατέχοντες" τη στιγμή που από τις προγραμματικές δηλώσεις, αλλά και τις σκόρπιες δηλώσεις των υπουργών, είναι φανερό αυτό που πάει να γίνει, έχουν σκοπό να κατευνάζουν συνεχώς τις όποιες αντιδράσεις των διάφορων κοινωνικών φορέων. Στο συνέδριο του καλοκαιριού ο Σημίτης είχε δηλώσει ότι "αριστερή πολιτική είναι να μάχεσαι για να διευκολύνεις την οικονομία στην παγκόσμια αγορά... αριστερή πολιτική δεν είναι να δίνεις μάχη οπισθοφυλακών για να υπερασπιστείς "κεκτημένα" μιας εποχής που οριστικά παρήλθε". Οι δηλώσεις αυτές δείχνουν ότι μια τέτοια κατάσταση δεν είναι καθόλου επιθυμητή. Φοβούνται ότι μια δυναμική αντίσταση που μπορεί να προβληθεί σε ένα κοινωνικό κομμάτι θα προκαλέσει αλυσιστώτες αντιδράσεις και σε άλλα κοινωνικά κομμάτια. Διότι τότε και μόνο τότε υπάρχει δυνατότητα οι όποιες κινητοποιήσεις να ξεφύγουν από τον έλεγχο των ηγεσιών των συνδικάτων και της γραφειοκρατίας.

Με δεδομένη την απογοήτευση που επικρατεί στα λαϊκά στρώματα, τη χειροτέρευση της οικονομικής κατάστασης των εργαζόμενων και τις περικοπές που θα γίνουν σε μισθούς και κοινωνικές δαπάνες, αλλά και την αύξηση σε έμμεσους και άμεσους φόρους, δημιουργείται (και ας μην το αγνοούμε αυτό) διάθεση για πάλη ενάντια στις επιλογές του κράτους. Μπορεί προς το παρόν τα σημάδια αυτού του ζυμώματος να μην είναι τόσο έκδηλα, όμως το ανθρωπιστικό προσωπείο του ΠΑΣΟΚ σύντομα θα καταρρεύσει και η λαϊκή οργή θα αρχίσει να εκδηλώνεται, κορυφώνοντας τη μάχη απέναντι στο αναδιοργανωμένο εξουσιαστικό πλέγμα. Εδώ θα φανεί πόσο επιδέξια τελικά είναι η σημερινή κυβέρνηση. Πώς θα καταφέρει να κατευνάει διαρκώς τα πνεύματα χωρίς να συγκρούεται στους δρόμους και χωρίς τη χρήση ακραίων λύσεων; Το πρόβλημα που τους τίθεται είναι τεράστιο: αν ο αγώνας γενικευτεί και αναγκαστεί να οξύνει

η αρχή της μεταπολίτευσης και κοινωνικοί αγώνες

την κατάσταση με την χρήση της αστυνομίας, ο "εκσυγχρονισμός", η "ομαλότητα" και η "κοινωνική ειρήνη".

την (μαζί και τα σχέδια της ισχυροποίησης του ελληνικού κεφάλαιου) πάνε περίπατο. Από την άλλη πλευρά το να αναπτυχθεί ένα νέο εθνικιστικό κύμα, πράγμα αρκετά εύκολο όπως είδαμε πριν λίγα χρόνια, δύσκολα θα εξυπηρετήσει τους σκοπούς των εξουσιαστών. Και εξηγούμεθα.

Το κεφάλαιο είναι πλέον παγκοσμιοποιημένο. Οι κατά τόπους καπιταλισμοί αν θέλουν να είναι ανταγωνιστικοί σε παγκόσμιο επίπεδο δεν πρέπει πλέον να προκαλούν προβλήματα σε γειτονικούς καπιταλισμούς. Αυτές οι πράξεις οδηγούν σε απομόνωση τους τοπικούς εξουσιαστές και ίσως και οριστική υποχώρηση της ισχύς τους σε διεθνές επίπεδο. Τη σκέψη μας αυτή επαληθεύουν δύο περιπτώσεις. Η μια αφορά τα Ίμια, όπου ο πρωθυπουργός δεν ήθελε με κανένα τρόπο να υπάρξει σύρραξη, γιατί θα ήταν μια κατάσταση που θα επέφερε ολέθρια αποτελέσματα σε πολλούς τομείς στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας (οικονομία, διεθνής κατακραυγή, διεθνή δικαστήρια κτλ.). Η άλλη περίπτωση αφορά το Μακεδονικό. Όλη αυτή η ιστορία με τα Νυρεμβεργικά συλλαλητήρια, τις απειλές για το διαμελισμό της ΠΓΔ της Μακεδονίας, τα εμπάρκο κτλ., οδήγησαν τους ντόπιους διαχειριστές της εξουσίας σε διεθνή απομόνωση και σε ένα φοβερό χάσιμο χρόνου, αλλά και αξιοπιστίας, απέναντι στους εταίρους τους. Αυτό άλλωστε το έχει παρα-

δεχθεί και ο ίδιος ο Μητσοτάκης και κατηγορεί το Σαμαρά. Με βάση αυτό το σκεπτικό εκτιμούμε ότι θα υπάρχει συνεχώς ένας εθνικισμός πιο "χαμηλών" τόνων, αλλά διαρκής, με σκοπό να εγκλωβίζει συνεχώς κόσμο που θα αρχίζει να προβάλλει συγκρουσιακή διάθεση.

Το ΠΑΣΟΚ διαθέτει βέβαια ένα ισχυρό όπλο: τις ηγεσίες των συνδικάτων. Και έχουμε άπειρα παραδείγματα από το παρελθόν, για το ρόλο που διαδραματίζουν όλοι αυτοί οι λακέδες. Πάντως έχουμε και παραδείγματα που έχασαν τον έλεγχο κινητοποιήσεων. Δεν είμαστε, ούτε θέλουμε να το παίξουμε προφήτες. Το πως θα εξελιχθούν τα πράγματα από την πλευρά των καταπιεζόμενων είναι και θέμα συγκυριών. Αν τη συγκεκριμένη στιγμή βρεθούν οι κατάλληλες εκείνες δυνάμεις στους εργασιακούς χώρους τότε τα πράγματα θα πάρουν σαφώς άλλη τροπή. Η κατάσταση θα αρχίσει να οξύνεται περισσότερο όταν πολλά κοινωνικά κομμάτια θα αντιμετωπίζουν πλέον πρόσωπο με πρόσωπο την καθημερινή εξαθλίωση και υποβάθμιση.

Σαν αναρχικοί έχουμε υποχρέωση να στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε κάθε μορφής αγώνα, ειδικά των κατώτερων κοινωνικών κομμάτων, με όσες αντιφάσεις και αν εμπεριέχουν αυτές. Ακόμα και αν βρεθούμε τελικά στην έναρξη ενός γενικευμένου αγώνα (στύλ Γαλλίας), να ξέρουμε από τώρα ότι τα αιτήματα δεν θα περιλαμβάνουν την ανατροπή του καπιταλισμού, αλλά οικονομικά κυρίως ζητήματα. Ας σταματήσουμε πλέον να περιμένουμε την ημέρα που όλοι θα γίνουν αναρχικοί. Το μόνο που καταφέρνουμε είναι να αποκοβόμαστε όλο και περισσότερο από την κοινωνία και αφήνουμε το πεδίο ελεύθερο στους λογής λογής αριστεριστές που ονειρεύονται τις φωτισμένες πρωτοπορίες και τα μπολσεβίκικα κόμματα. Όχι φυσικά ότι προσπαθούμε να αποκλείσουμε κάποιους. Αλλά να βάλουμε καλά στο μυαλό μας ότι Ο ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΙΤΕ ΘΑ ΔΟΘΕΙ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΕΙΤΕ ΔΕ ΘΑ ΔΟΘΕΙ ΚΑΘΟΛΟΥ. Ο ΤΑΞΙΚΟΣ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΕΡΙΚΩΝ ΑΛΛΑ ΟΛΩΝ ΜΑΖΙ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΖΟΜΕΝΩΝ.

Η θέση του στρατού στο αναδιαρθρωμένο εξουσιαστικό πλέγμα

Στα νέα πλαίσια που διαμορφώνονται φαίνεται αχνά η πρόθεση για ισχυροποίηση του στρατού στην ελληνική κοινωνία. Οι νέοι εξοπλισμοί, που κάνουν την αγορά του αιώνα να χωριά μπροστά τους, πονοκεφαλιάζουν την κυβέρνηση γιατί θα μεγαλώσει το

χρέος, από την άλλη ισχυροποιεί τη θέση της ελληνικής κυριαρχίας στα Βαλκάνια και τις νότιες πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες, μιας και η Νέα Τάξη Πραγμάτων τις τοποθετεί στην ίδια ζώνη επιρροής. Οι στρατιωτικοί από την πλευρά τους το επιθυμούν κάτι τέτοιο, μιας και αρχίζουν να αποκτούν πάλι ισχυρή παρουσία στις εξελίξεις. Αξίζει να σταθούμε στα γεγονότα των Ίμια όπου, όπως είναι γνωστό πλέον δια στόματος Μ. Έμπερτ, οι "σκληροπυρηνικοί" δεν υπάκουαν για αρκετή ώρα τις εντολές της κυβέρνησης που ετοιμάζονταν για εμπλοκή (Αν αυτό δεν αποτελεί απόπειρα για πραξικόπημα, τότε τί αποτελεί;). Οι αυξήσεις που δόθηκαν στους καραβανάδες (43%) έχουν και αυτές σκοπό να αναβαθμίσουν τη θέση τους στην κοινωνία.

Μια μικρή κριτική του εκλογικού αποτελέσματος

Το σκηνικό που διαμορφώθηκε άλλαξε αρκετά. Αφ' ενός ο εκλογικός νόμος, αφ' ετέρου η δυσανεμία πολλών ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ έδωσαν την αυτοδυναμία στον κυβερνητικό μηχανισμό, αποδυνάμωσαν την κοινοβουλευτική δύναμη της ΝΔ, αλλά ανέδειξαν και μια ισχυρή "αριστερή" αντιπολίτευση.

Η ΝΔ δεν εξυπηρετεί στην παρούσα φάση τα γενικότερα συμφέροντα και τους προγραμματισμούς του ελληνικού κεφάλαιου στο σύνολο του. Όντας ένα κόμμα δημαγωγικό και λαϊκίστικο, χωρίς σαφές ιδεολογικό υπόβαθρο, και μεν μπορεί εύκολα να πάρει τα μέτρα που απαιτούνται για την σύγκλιση, αλλά δεν έχει έλεγχο ούτε στα κατώτερα κοινωνικά κομμάτια ούτε μπορεί μέσω των συνδικάτων να ελέγξει πιθανές κινητοποιήσεις. Οι χειρισμοί που εφαρμόζει (εθνικισμός σε μέγιστο βαθμό, αδιάστατη χρήση των πραιτωριανών των ΜΑΤ, μέτρα υπέρ βιομηχανιών που έχουν πρόσβαση στο κόμμα κτλ.) έρχονται σε αντίθεση με τους χειρισμούς που απαιτούνται από μέρους των εξουσιαστών για την υλοποίηση των σχεδίων τους. Η αριστερή αντιπολίτευση ΚΚΕ-ΣΥΝ-ΔΗΚΚΙ προήλθε από τη δυσανεμία ψηφοφόρων του ΠΑΣΟΚ που πιστεύουν ότι έτσι το ΠΑΣΟΚ θα γίνει πιο σωστό απέναντι στον λαό. Είναι όμως αρκετά και αυτά που προσπαθούν να βρουν κάτι καινούριο, αφού στα μάτια τους έχει αποκαλυφθεί πλέον η κοροϊδία τους. Ο ρόλος που καλούνται να παίξουν αυτά τα κόμματα θα είναι να απορροφούν τους κραδασμούς που προκαλούνται από τους απογοητευμένους του ΠΑΣΟΚ αλλά και σε κοινοβουλευτικό επίπεδο να λειτουργήσουν σαν πατερίτσα σε περίπτωση που κάτι πάει στραβά! Ωστόσο θεωρούμε ότι η στρόφη προς τα αριστερά είναι θετική. Δεν απεγκλωβίζονται οι ψηφοφόροι αλλά (ίσως αποτελεί ένα μικρό πρώτο βήμα για περαιτέρω εξελίξεις...

Και για όσους ασχολούνται με αριθμούς: αν υπήρχε απλή αναλογική τότε το ΠΑΣΟΚ θα είχε 27 έδρες που θα ήταν 9 για τη ΝΔ, 4 για ΣΥΝ και ΚΚΕ, 3 για ΔΗΚΚΙ, η ΠΟΛΑ θα είχε 5 έδρες, ενώ 2 θα έβγαζε ο Λεβέντης ή θα τις μοιραζόταν με την ΕΠΕΝ...

Απόγονοι του Λήσταρχου Νταβέλη